

DE NIEUWE

Lord Lister

GENAAMD *John Raffles*

SERIE

* NIEUWE AVONTUREN VAN DEN GROOTEN ONBEKENDE *

Nr 5 * De ontmaskering van JOHN RAFLES * Prijs voor België fr. 5.95
Voor Nederland 35 cent

DE NIEUWE LORD LISTER SERIE

- Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal -

Uitgegeven door de Uitgeverij «Libris» - Antwerpen

Algemeen Depot: «Buteca» Marinisstraat 18 - Antwerpen

Nadruk verboden — Alle rechten voorbehouden.

De Ontmaskering van JOHN RAFLES

HOOFDSTUK I.

Het feest bij Lady Chatterwick

Het was vrij druk die avond in de ruime salons van Lady Chatterwicks winterverblijf aan de Grosvenor Road te Londen. De kristallen kroonluchters wierpen een scherp licht op de talrijke aanwezigen, dat weerkaatst werd en flitsend flonkerde op de schitterende juwelen der dames en het goud en de talloze eretekens der heren. De partij was georganiseerd ter ere van Lord Chatterwick, die enkele dagen geleden benoemd was tot buitengewoon gezant bij de Engelse ambassade te Buenos Aires. Naar men in doorgaans goed ingelichte kringen beweerde was deze hoge benoeming, die de Lord ten dele was gevallen, minder het resultaat van zijn politieke of diplomatieke bekwaamheid, dan wel van zijn financiële connecties, die hij in Zuid-Amerika bezat. Het aan de macht komen van Kolonel Perron bij de laatste verkiezingen in Argentinië, bracht mede dat de Engelse regering zich aldaar voor nieuwe problemen gesteld zag; dat zij daarbij de blik op Lord Chatterwick had laten vallen was niet verwonderlijk, vermits deze laatste als commissaris van verschillende grote con-

cerns, die vooral de handel met Zuid-Amerika in handen hadden, door zijn financiële invloed wel de meest geschikte persoon was om de betrekkingen tussen Engeland en Argentinië in de beste termen te houden.

Naar men in dezelfde middens fluisterde, was Lord Chatterwick helemaal niet met die benoeming ingenomen geweest, want, volgens zijn eigen woorden, voelde hij helemaal geen lust om «onder die wilden van ginds» te gaan leven, met het vooruitzicht bij een of andere revolutie, die daar, volgens hem, schering en inslag waren, zijn hachje er bij in te schieten. Hieruit blijkt dat de Lord zeker niet tot de moedigsten behoorde en hij liever een veilig leven zonder betrekkelijke eerbewijzen verkoos, boven het risico van een té vroege begrafenis op het affuit van een kanon, overladen met bloemen en kransen en ten grave geleid door een hele schare diplomaten met een hoogdravende grafrede op zak.

Men kan niet ontkennen dat er enige logica was in de houding van de Lord, maar na een paar hooglopende scènes met Mila-

dy, zijn vrouw, was Chatterwick tot inzicht gekomen dat hij tenslotte toch maar liever alle eventuele bloedbaden en ongemakken van Argentinië verkoos, boven het onophoudelijke gekrakeel van Milady, zijn echtgenote, waartegen hij niets vermocht. Noodgedwongen en met bezwaard hart, had hij dan ook zijn hoge ambt aanvaard en het was om deze heugelijke gebeurtenis te vieren dat Lady Chatterwick deze avond een afscheidsfeest had georganiseerd.

Milady, lang, mager en alles behalve jong, had zich voor deze gelegenheid in groot ornaat gezet en ze straalde, in de letterlijke zin des woords, weliswaar minder door de aantrekkelijkheid van haar verschijning, dan wel door de juwelen waarmede ze zich had behangen en getooid. Naast haar zag de Lord, die een heel hoofd kleiner was dan zijn vrouw, er een beetje vernepen en onbelangrijk uit, als een sprekend bewijs van zijn totale overbodigheid wanneer hij in het gezelschap van Milady verkeerde. Maar het was dan ook een feit dat Lady Chatterwick de partij minder had gegeven met het oog haar echtgenoot te huldigen, dan wel om zichzelf op de voorgrond te plaatsen, iets waarin ze dan ook ten volle geslaagd was ; wat ten overvloede bewezen werd door het feit dat de Lord enkele minuten na de aanvang van het feest geheel uit de circulatie verdwenen was, om eerst een paar uur later terug uit de vergetelheid te worden gerukt, door het ongehoorde feit dat Milady in zwijm was gevallen.

Op het ogenblik van het verhaal echter, was de verschijning van Milady nog altijd majestueus en onaantastbaar en ontving ze zichtbaar gevleid de felicitaties van de genougden, felicitaties die eigenlijk voor haar man bestemd waren, in ontvangst. Alles wat Londen telde aan belangrijke leden van de adel, invloedrijke personen en bekende diplomaten, was opgekomen om de nieuwbakken gezant de verschuldigde blijken van sympathie en eerbied te betuigen, al ging dit dan ook soms gepaard met een onmerkbaar vleugje ironie, welke ze door hun woorden vlochten.

In een hoek van een der vele vertrekken stonden twee mannen die met zichtbaar vermaak het hele schouwspel gadesloegen. Een goed opmerker had kunnen zien dat ze niet tot de intieme kennissen van lord en lady Chatterwick behoorden, daar ze zich enig-

zins afzijdig hielden van het hele gezelschap dat de gastvrouw omringde. Beide mannen waren in avondkleedij, waarvan de onberispelijke snit duidelijk de meesterlijke hand van Poole, het bekende Londense kleermakersbedrijf verried, en waarvan men slechts klant kon worden, wanneer men door een invloedrijke getrouwe koper werd aanbevolen. De grootste der twee, een lange, slanke man van ongeveer vijftig jaar, wiens goed geproportioneerde lichaamsbouw grote lenigheid en kracht verried, stak ongeveer een hoofd boven zijn gezelschap ; deze laatste, van middelmatige gestalte, was sierlijk en soepel gebouwd, terwijl zijn uiterlijk ook alle kenmerken vertoonde van iemand die de sport in ruime mate beoefende. Hij was ongeveer tien jaar jonger dan zijn metgezel, doch zijn jeugdig, fijnbesneden gelaat bracht mede, dat men hem hoogstens 29 of 30 jaar zou hebben geschat.

Beide mannen, in wie men reeds John Rafles en zijn onafscheidelijke vriend Charles Brent zal herkend hebben, rookten een sigaret van uitgelezen Egyptische tabak, en na het gedoe rondom hen nog een poosje te hebben gadeslagen, zei Rafles met twinkellende ogen, die spot verrieden :

— Wel, Charles, wat denk je over onze nieuwe gezante in buitengewone dienst ?

— Gezant, bedoel je zeker ? vroeg Charles Brent, die dacht dat zijn vriend zich vergiste. — Ik vind dat onze regering wel een betere keus had kunnen doen !

— Ja, ik moet toegeven dat Lord Chatterwick geen toonbeeld is van de diplomaat zoals wij die ons plegen voor te stellen. Maar ik had het niet over hem maar over Lady Chatterwick, want zij zal tenslotte toch ginds de eerste viool spelen.

— Lieve hemel ! — zei Charles. — Be-doel je haar ? Er ontbreekt haar alleen nog maar een halster met belletjes om er helemaal een sledepaard van te maken !

— Je bent weinig vleierend voor onze aristocratie, Charles, zei Rafles met een glimlach, al moet ik toegeven dat het beeld zeer juist getroffen is.

— Pff... deed Brent minachtend ; aristocratie, zeg je ? Maar weet je dan niet dat de moeder van de huidige Lady Chatterwick in Soho huisde ?

— Dat is geen reden, Charles, zei Rafles streng ; je weet net zo goed als ik, dat er in Soho mensen wonen die meer waard zijn in

hun pink dan sommige aristocraten in heel hun lichaam.

— Maar de moeder van Lady Chatterwick niet ! wierp Brent ijverig tegen. Ze was entraîneuse in een nachtbar en heeft de oude baron Wallpool, die een regelmatig bezoeker was van het établissement, zodanig het hoofd op hol gebracht dat hij met haar getrouwd is al stond hij reeds met zijn ene voet in 't graf !

— Je schijnt heel goed op de hoogte te zijn, Charles, zei Rafles met een glimlach. Indien het waar is wat je vertelt, neem ik terug wat ik daareven zei. Maar is het onbescheiden om te vragen hoe het komt dat je zo goed op de hoogte bent van Lady Chatterwick's familieomstandigheden ?

— Helemaal niet, zei Brent blozend ; daar de Chatterwick's op onze lijst stonden, heb ik, zoals ik ook voor alle anderen doe, reeds van vroeger alle bijzonderheden over hen opgezocht.

— Dat is waar, zei Rafles. Daar dacht ik niet onmiddellijk aan. Maar vergeet dan ook asjeblieft niet de Chatterwicks morgen van het lijstje te schrappen !

— Je bent dus vastbesloten om tijdens het feest je slag te slaan ? vroeg Brent twijfelend.

— Een zo gunstige gelegenheid zal zich zo vlug niet meer voordoen, Charles. Vergeet niet dat de Chatterwick's nog banger zijn dan de wezels, waar het hun geld en juwelen betreft, en slechts zelden komen ze uit de safe van de Drummond bank. Daarenboven : binnenkort vertrekken ze waarschijnlijk en dan zijn alle kansen verkeken.

— Alles goed en wel, bromde Charles, als je maar niet uit het oog verliest dat je hier geïnviteerd bent als Lord Aberdeen. De minste vergissing kan onherstelbare gevolgen na zich slepen.

— Ik zal voorzichtig zijn, Charles, antwoordde Rafles kalm. Het is trouwens niet de eerste keer dat ik iets dergelijks doe, maak je dus niet ongerust. Als jij je deel van ons plan nauwgezet uitvoert, zal alles van een leien dakje lopen.

— Ik help het je wensen, bromde Brent. Wat mij betreft, ik zal wel zorgen voor de verrassing.

— Dan valt er niets te vrezen, Charles, en zullen de juwelen van Lady Chatterwick binnenkort nuttiger besteed worden. A propos, weet je wat de waarde is van het dia-

deem en het halssnoer ?

— Tien tot vijftienduizend pond misschien ? schatte Brent.

— Twintigduizend, Charles, en dat is slechts de waarde van de stenen en paarden terwijl voor de zettingen zeker nog tweeduizend pond is te rekenen, zei Rafles.

Brent floot betekenisvol tussen de tanden.

— Dat is lang niet mis, Williame ! merkte hij op.

— De opbrengst ervan zal, evenals het goud van de Continental Bank, voor vele mensen de redding betekenen, Charles. Een paar dagen geleden was ik in de buurt van Windsor en heb te dier gelegenheid het kleine plaatsje Virginia bezocht. Tot mijn groot genoegen zag ik dat men er reeds volop de bouw van het tehuis voor ondervoede kinderen met man en macht had aangevangen. Ik moet zeggen dat notaris Henley er geen gras heeft over laten groeien, want hij kan pas een paar weken geleden de check van twintigduizend pond hebben ontvangen die we hem van uit Zuid-Amerika hebben gestuurd, nadat we het goud hadden verkocht.

— Hij weet dus helemaal niet, wie de schenker is ? vroeg Brent.

— Dat was niet nodig, Charles. Het hem geven als Lord Aberdeen vond ik te gewaagd, terwijl langs de andere kant Henley het zou geweigerd hebben als ik de naam van Rafles had vernoemd. Laat hem liever maar denken dat het afkomstig is van een sinds jaren uitgeweken Engelsman die ginder fortuin heeft gemaakt, doch zijn naam niet noemen wil. En nu we het toch over Amerika hebben : ik heb deze namiddag een zéér interessante brief gekregen.

— Een brief ? vroeg Brent verbaasd. Uit Zuid-Amerika ?

— Neen Charles, niet uit Zuid-Amerika, maar uit New-York.

— New-York ! schrok Brent. Maar daar kennen we toch niemand zó goed, dat men ons brieven zou schrijven.

— Niet als Lord Aberdeen, dat is zo, gaf Rafles toe, maar wel als John Rafles !

Brent keek zijn vriend schaapachtig aan, zodat deze niet kon nalaten te glimlachen bij de verbouwereerdheid van de jonge man. Tenslotte had de laatste zijn spraak teruggekregen en stamelde :

— Je schertst zeker, Williame ! Er is toch niemand die weet dat Rafles en Aberdeen één en dezelfde persoon zijn !

— Hij was noch aan de een noch aan de ander gericht, Charles, zei Rafles, die zich verkneuterde in de verwarring van Brent.

Bij de laatste woorden van zijn vriend, greep de jonge man naar zijn hoofd en totaál verbijsterd, jammerde hij :

— Om godswil, Williame, hou op met dit onzinnig gedoe ! Niet aan Rafles noch aan Lord Aberdean gericht ! Maar aan wie dan wel ? als ik je vragen mag !

— Aan mister Jefferson, Charles, antwoordde Rafles meesmuilend. Of ben je reeds vergeten hoe ik mij enkele weken geleden te New-York noemde ? Brent keek nog even stom-verbaasd.

— Maar hoe kan dat ! flapte hij uit. En hoe kwam die brief dan in je bezit ? Mister Jefferson bestaat niet en er was dus geen enkel adres ! En geheel onlogisch met wat voorging, voegde hij er aan toe :

— En van wie was die brief dan wel ?

— Bedwing je nieuwsgierigheid nog een beetje en laat mij beginnen met het begin, Charles. Enkele dagen geleden verscheen in de «Times» een aankondiging, waarin werd meegedeeld dat de brief voor mister Jefferson gearriveerd was op het kantoor van Muray en Co, advocaten. De ondertekening van deze aankondiging luidde : Morgan.

— De millionnair ? vroeg Brent ademloos. Maar dat kon evengoed een valstrik zijn !

— Neen, Charles, niet van Morgan zelf, maar van zijn dochter en een valstrik was het niet. Toen ik die aankondiging las, iets wat jij blijkbaar over het hoofd hebt gezien, dacht ik direct dat ze van miss Ophelia uitging en haalde de brief. Ze had blijkbaar haar orders aan Muray en Co zeer stipt gegeven, want zohaast ik meedeelde waar ik voor kwam, werd mij zonder een enkele indiscrete vraag te stellen of zonder naar enig bewijsstuk te vragen betreffende mijn identiteit, de brief ter hand gesteld. Ik deed je echter niets mede, daar ik je er mee wilde verrassen.

— Daar ben je dan ook volkomen in geslaagd ! sputterde Brent. Ik dacht werkelijk een ogenblik dat ik gek ging worden. En wat behelste die brief dan eindelijk ?

— Ze bedankte ons voor haar redding en verontschuldigde zich, dat ze geen ander middel kende, om zich tot ons te richten, dan langs de twijfelachtige weg die ze moest gebruiken, namelijk door middel van een aankondiging en langs het kantoor van Mu-

ray en Co om.

— In ieder geval handig uitgedacht, moest Brent toegeven. Maar gesteld dat deze brief in verkeerde handen was terecht gekomen ?

— O, zei Rafles, hij was zeer voorzichtig gesteld en niemand zou er iets verdachts in gezien hebben, zelfs de politie niet.

— En was dat alles wat ze wist mee te delen, vroeg Brent.

— Zeker niet, Charles. Het grootste gedeelte van de brief ging over jou ! Als ik me niet vergis, moet je miss Morgan volledig hebben ingepalmd !

Brent bloosde als een schooljongen die op een leugen wordt betrapt en kon geen antwoord vinden.

— Het schijnt je te verrassen, Charles ? vroeg Rafles met een fijne glimlach.

Brent had zijn spraak teruggekregen.

— Ik weet niet wat je bedoelt, Williame. Natuurlijk verrast die brief mij, daar ik niet begrijp waarom miss Morgan zoveel aandacht aan mij zou besteden. Ik ben slechts enkele uren in haar gezelschap geweest en heb dan slechts mijn best gedaan om haar op te monteren.

— In ieder geval, antwoordde Rafles mysterieus, schijnen die enkele uren voldoende geweest te zijn om bij het meisje een onvergetelijke indruk te hebben nagelaten. Enfin, we zullen het daar later nog wel over hebben, want ze verzoekt je, te antwoorden langs het kantoor van Muray en Co om. We zullen nu dit kapittel maar besluiten, want ik zie dat onze vriend, Inspecteur Marlowe, naar ons toekomt.

Brent keek op en zag Marlowe, die inderdaad recht op beide vrienden afstevende.

— Dat wordt erger, Williame, fluisterde hij, doch vooraleer Rafles kon antwoorden, was Marlowe op hem toegetreden. Hij begroette beide mannen beleefd en terwijl Rafles krachtig de hem aangeboden hand schudde, zei hij met een glimlach :

— Wel, m'n beste Marlowe, wat 'n genoeg je hier te zien. Of zijn het de Chatterwick's, vroeg hij nieuwsgierig, die je verzocht hebben hierheen te komen om eventuele juwelendieven op afstand te houden ?

— Iets in die aard, Mylord, gaf Marlowe toe. Lady Chatterwick heeft inderdaad een detective gevraagd bij de Yard en daar ik op 't ogenblik niets om handen had, heeft Slowgate mij hiervoor aangeduid.

— Eigenaardige lui, die Chatterwick's,

merkte Rafles op. Ze nodigen de elite van Londen op een soirée en vragen daarna aan de politie om diezelfde mensen te bewaken.

Marlowe grinnikte.

— U schijnt de Chatterwick's niet erg in het hart te dragen, Mylord, meende hij. Volgens mij zou het net niet zo vreemd zijn, dat een behendige dief van de gelegenheid zou gebruik maken om zijn slag te slaan. De juwelen van Lady Chatterwick moeten, naar ik vernam, een geheel fortuin waard zijn.

— Maar hoe stelt je je voor dat zoiets zou kunnen gebeuren ? vroeg Rafles onschuldig. Ik zie niet in hoe iemand, hoe geslepen hij ook mag zijn, hier binnen zou kunnen komen en onder het oog van tientallen mensen Lady Chatterwick beroven. Tenware je — en hierbij keek Rafles de inspecteur onderzoekend aan, — de stoutmoedige dief onder de gasten vermoedde. Maar ook dan nog zou hij de diefstal onder het oog der anderen moeten plegen en tot een dergelijke roekeloosheid acht ik niemand in staat.

— Toch wel, Mylord, zei Marlowe peinzend. Er is één man die zonder aarzelen zoiets zou doen, en dat is Rafles !

Bij deze woorden kreeg Brent een zenuwachtige hoestbui, terwijl Rafles de wenkbrauwen ongelovig en vragend op trok.

— Ben je nog altijd op jacht achter die man ? vroeg hij. Ik kan me niet voorstellen, Marlowe, hoe hij hier zou kunnen binnenkomen en de juwelen stelen, zonder opgemerkt te worden.

— Als Rafles het op de juwelen voorzien heeft, Mylord, antwoordde Marlowe, dan bevindt hij zich in een of andere gedaante onder de gasten en zal hij zijn slag trachten te slaan, welke moeilijkheden er ook aan verbonden zijn.

— Je schijnt die man dan wel heel hoog aan te slaan, inspecteur ? informeerde Rafles.

— O, hij is buitengewoon geslepen, Mylord, maar éénmaal toch zal hij zich te ver wagen en dan zal ik er voor zorgen dat hij mij niet meer ontsnapt.

— Ach ja, dat is waar ook, haastte Rafles zich te zeggen. Jij hebt hem toch reeds in handen gehad, is het niet ?

— Ik geef toe, Mylord, zei Marlowe spij-

tig, die aan de toon waarop Lord Aberdeen de vraag gesteld had, wel voelde dat deze enigszins twijfelachtig tegenover zijn uitlating stond, dat ik daarbij een flater heb begaan en de mogelijkheden van Rafles onderschatte. Zoiets zal me echter geen tweede maal gebeuren, dat zweer ik.

— Ik help het je wensen, zei Rafles met lichte humor.

— Dank u, Mylord, zei Marlowe, wie de onmerkbare ironie van Rafles niet was overgevallen. — Verontschuldigd mij nu, dat ik u moet verlaten ; ik heb nog enkele bevelen te geven aan mijn ondergeschikten die het huis bewaken. Hierop nam Marlowe afscheid, glimlachend nagestaard door Rafles, terwijl Brent van zijn kant zich met tekenen van ongerustheid tot zijn vriend wendde :

— Dat ziet er lelijk uit voor ons, Williame. Ik betrouw die Marlowe niet verder dan ik hem zie. Als het mij te doen stond, zou ik onze onderneming liever uitstellen.

— Kom Charles, overdrijf nu niet, gaf Rafles schouderophalend ten antwoord. Of het nu Marlowe is of een ander inspecteur, dat blijft me om 't even. Als jij er zorg voor draagt je deel van het plan normaal af te werken, zal alles zo bliksemsnel geschieden, dat het te laat zal zijn om in te grijpen vooraleer Marlowe tot bezinning is gekomen.

— Op mij kun je rekenen, Williame, want voor mezelf vrees ik niet, doch wel voor jou ! Voor mij is het en blijft het een gewaagde onderneming de juwelen van Lady Chatterwick te roven in aanwezigheid van zoveel mensen en vooral van Marlowe !

— Laat er ons niet verder over redetwisten, Charles ; ik heb besloten dat het van avond zou gebeuren en geen honderd Marlowe's kunnen mij mijn plan doen opgeven. En ga nu vlug je post betrekken, want ik zie dat het bijna twaalf uur is. Op klokslag twaalf doe je wat ik je bevelen heb en voor de rest zorg ik zelf dan wel.

— In orde, Williame, zei Brent met een spijtige zucht.

Hierop verwijderde de jonge man zich, terwijl Rafles zich met langzame schreden in de richting begaf van het groepje, waarvan Lady Chatterwick het middelpunt vormde.

*
* *

HOOFDSTUK II.

De diefstal der juwelen

Het beroemde strijkorkest van Princetown Garden had juist het bekende «Wienerblut» van Johan Strauss ingezet, toen plots het licht in de drie vertrekken gelijktijdig uitflapte, terwijl de violen met een schrille wanklank de eerste passage van de muziek afbraken.

Boven het zenuwachtig gegil der vrouwen en het gevloek der mannen klonk eensklaps een krachtige stem uit, die iedereen beval op zijn plaats te blijven en geen stap te verzetten op straf van arrestatie. Marlowe, want hij was het die deze woorden had gesproken, liet daarbij het licht van een krachtige zaklantaarn over de verschrikte gezichten der dames en de nijldige gelaatstrekken der heeren gaan. Bij de woorden van de inspecteur was een zenuwachtige stemming over de gasten gekomen, daar de meeste instinctief vermoedden dat er iets niet in den haak was.

Een paar ondergeschikten die op het gerucht en het gillen der dames waren toegesneld, ontvingen enkele korte bevelen van de inspecteur en haastten zich deze uit te voeren. Marlowe zelf had zich voor de toegangsdeur opgesteld en versperde met een grimmiige uitdrukking op zijn gelaat elkeen de uitgang.

Een paar minuten later kwam de butler der Chatterwick's, gevolgd van enkele bedienden de vertrekken binnen, alle voorzien van flambouwen waarop walmende waskaarsen een geel licht verspreidden. Ze werden links en rechts over de drie vertrekken verdeeld, zodat het voor de inspecteur en zijn mannen mogelijk was alle bewegingen der aanwezigen te controleren. De gasten waren onder elkaar druk aan 't fluisteren gegaan, toen eensklaps uit het groepje waartoe ook Lady Chatterwick behoorde, een hoge gil opklonk, spoedig gevolgd door meerdere kreten en tenslotte door een jammeren-

de stem, die van Milady zelf, die hysterisch gilde :

— Mijn juwelen ! Mijn juwelen zijn gestolen !

Bij deze krijsend uitgestoten woorden, maakte zich een ware paniek van alle genodigden meester en Marlowe en zijn mannen hadden alle moeite ter wereld om een klein beetje orde te scheppen in de rumoerig kaelende troep. De inspecteur had vlug een zijner mannen bevel gegeven zijn plaats bij de deur in te nemen en niemand, wie het ook zij, buiten te laten. Daarop baande hij zich een weg tussen de gasten die met bleke gezichten haastig plaats maakten voor hem.

Toen hij Lady Chatterwick was genaderd, die nog altijd met hoog overslaande stem om hulp gilde, storte Milady zich als een roofdier naar voren, greep de onthutste Marlowe bij de arm, en heftig schuddend goot zij de violen van haar toorn, minachting en machteloze hysterie over het hoofd van de politiemans.

— Moet ik daarvoor de hulp der politie inroepen, raasde ze, om in mijn eigen huis te worden bestolen ! Maar ik laat het hier niet bij, versta je me, blafte ze Marlowe aan ; ik zal klacht neerleggen, ja dat zal ik ! En ik zal schadevergoeding eisen, wegens verzuim van dienst !

Marlowe trachtte de verontwaardigde vrouw tot bedaren te brengen, doch slaagde niet erg in zijn pogingen ; de afkomst van Lady Chatterwick demonstreerde zich hierbij op duidelijke wijze. Toen zij eindelijk uitgeraasd scheen, gelukte het de inspecteur haar een paar vragen te doen beantwoorden. Volgens haar verklaringen had zij van de beroving niets gemerkt en het waren de omstaanders die, bij het binnenbrengen der brandende kaarsen door de bedienden, de verdwijning van Lady Chatterwicks diadeem en halssnoer hadden gezien, en haar daar met ontstelde kreten van op de hoogte had-

den gebracht.

Ook degenen die in het gezelschap van Lady Chatterwick waren geweest, konden geen bijzonderheden mededelen ; toen het licht plots was uitgegaan, waren ze allen geschrokken, terwijl verschillende personen tegen hen aanliepen. De duisternis was echter zo volledig geweest in de eerste ogenblikken, dat ze met de beste wil van de wereld geen enkele inlichting kon geven, die licht zou kunnen werpen op de diefstal. Tenslotte gaf Marlowe zijn pogingen op om op die wijze achter de identiteit van de dief te komen ; hij twijfelde er trouwens niet aan of niemand anders dan Rafles had dit stoute waagstuk kunnen en durven volbrengen. Hij was er zeker van dat de Grote Onbekende zich onder de aanwezige gasten bevond, maar de grote moeilijkheid was te weten te komen in welke gedaante. Marlowe wist dat hij hierbij met de grootste tact diende te werk te gaan, wilde hij niet dat sommige invloedrijke personen, welke zich op een of andere wijze mochten gekrenkt achten Scotland Yard en vooral hem moeilijkheden zouden berokkenen.

Even plots als het licht was uitgeflapt een tiental minuten geleden, vlamde het weer op en de inspecteur die bij het schemerige licht van de flakkerende kaarsen slechts voorzorgsmaatregelen had kunnen treffen opdat niemand het huis zou kunnen verlaten, kon er nu aan gaan denken krachtadiger maatregelen te treffen. Hij installeerde zich achter een tafeltje in een klein nevenvertrek en maakte aanstalten om de aanwezige heren een voor een te ondervragen en zo nodig te laten foullieren, terwijl de dames de komst van een vrouwelijke detective dienden af te wachten, toen een brigadier verslag kwam uitbrengen over zijn opdracht hem door Marlowe gegeven.

— Wel, Fuller, heb je kunnen ontdekken hoe het kwam dat het licht plotseling uitflapte ?

— Ja, Sir, alhoewel het heel wat moeite heeft gekost. Ik heb me eerst naar de kelder begeven samen met een bediende en zag dat een der zekeringen was gesprongen, volgens de verklaring van de bediende, die van het gedeelte van het huis waar de ontvangst van deze avond plaats greep ; met een fijn koperen draadje maakte ik de stop weer intact, doch toen ik hem terug op het schakelbord aansloot, smolt hij ogenblikkelijk opnieuw.

— Er was dus aan de leiding geknoeid, Fuller ? vroeg Marlowe.

— Zoals U zegt, Sir, en zoals ik ook van in den beginne vermoed had. Mijn eerste werk was dan ook onmiddellijk de kelder te verlaten en op zoek te gaan naar het defect van de leiding ; het kostte me slechts een vijftal minuten om te ontdekken dat een gloeilamp in de lavatory was uitgedraaid geworden, terwijl een koperen penny in de fitting was gestopt, zodat van het ogenblik dat de lamp terug werd ingedraaid zich ogenblikkelijk een kortsluiting voordeed.

— De gekende beroepstruc dus, Fuller ? merkte Marlowe op.

— Inderdaad, Sir ; mijn eerste werk is geweest om het pennystuk te verwijderen en de zekering te hernieuwen, met het gevolg dat het licht onmiddellijk terug opging. Als we kunnen ontdekken, Sir — waagde de brigadier op te merken — wie met het licht geknoeid heeft, hebben we ongetwijfeld een der daders van de diefstal te pakken.

— Ja — zei Marlowe — als we dat kunnen, maar ik vrees dat de man die het deed zijn voorzorgen voldoende zal hebben getroffen om niet te worden opgemerkt. Welke lamp was het, waarmede geknoeid werd.

— Het was die, Sir, welke zich boven de vaste wastafel bevond, en zeer gemakkelijk te bereiken was.

— Zodat, merkte Marlowe peinzend en half in zichzelf gekeerd op, dat die bewerking hoogstens een paar seconden heeft geverguld.

En Fuller hoofdschuddend aankijkend voegde hij er nog aan toe ;

— Nee, brigadier, ik geloof niet dat we kans hebben de man van het licht te ontdekken ! We zullen dus maar beginnen met de ondervraging der gasten van Lady Chatterwick, terwijl degene welke geen absoluut onaantastbare reputatie van onkreukbaarheid hebben, zich tevens aan een foullering zullen moeten onderwerpen. Jij, Fuller, zorgt ervoor dat iedereen zonder uitzondering zich hier bij mij aanbiedt. Ik hoop, brigadier, dat er maatregelen getroffen zijn ten opzichte van de bedienden.

— Zeker, Sir : allen zijn verenigd in het grote bediendenvertrek en worden zorgvuldig bewaakt ; verder werd de woning geheel geblokkeerd door de manschappen, welke het bureau van de wijk ons geleverd heeft, in afwachting dat Scotland Yard voor vol-

doende agenten zorgt.

Marlowe knikte goedkeurend met het hoofd en bleef vervolgens enkele ogenblikken in gedachten verdiept. Hij wist dat hij voor een haast onmogelijke taak stond ; hij verwachtte bitter weinig resultaat van de ondervraging en nog minder van het fouilleren, vooral daar hij een groot gedeelte van de gasten niet aan een lijfonderzoek durfde te onderwerpen. Dit betrof dan in de eerste plaats voornamelijk de buitenlandse diplomaten, de ambassadeurs, en de vooraanstaande leden van de adel en het Hogerhuis. Marlowe wist dat het hem onmiddellijk zijn baantje zou kosten en ook dit van zijn overste indien een van de heren, volgens hun mening, met te weinig respect werd behandeld.

Een voor een en meestal onder heftig protest der betrokkenen werden de gasten bij Marlowe binnengeleid, doch zoals de inspecteur gevreesd had, haalde dit onderzoek weinig of niets uit, terwijl, naar hij vernam, dit eveneens het geval was voor de dames, welke door de vrouwelijke detective werden ondervraagd.

Gedurende al de tijd, die Marlowe aan de ondervraging besteedde, zaten Rafles en Brent gemoedelijk aan een der vele tafeltjes, zonder zich te storen aan de opwinding en de verontwaardiging van het meerendeel der aanwezigen, die het optreden van de inspecteur grof en als ontoelaatbaar bestempelden. Natuurlijk betuigden ze aan de gastvrouw onder het luchten van hun heftige deelneming hun afschuw voor de gepleegde diefstal, maar, zo betoogden ze, het was totaal ongehoord om een van de gasten van een dergelijke daad te verdenken ; volgens hun oordeel diende de politie zich te beperken tot het ondervragen van het huispersoneel, dat, naar het bleek, met verschillende extra krachten was aangevuld geworden ter gelegenheid van de ontvangst. Ongetwijfeld, was ongeveer het eenparig oordeel der gasten, zou de dief zich wel daaronder bevinden en er werd dan ook besloten een delegatie af te vaardigen die zich naar de inspecteur zou begeven om hem te verzoeken het ongeoorloofde en brutale ondervragen en fouilleren onmiddellijk stop te zetten, in zover het de geïnviteerden van Lady Chatterwick betrof.

Rafles bemoeide zich helemaal niet met deze drukte, waarin hij zich glimlachend

verkneuterde, en Brent, ofschoon hij reeds heel wat avonturen met de Grote Onbekende gedeeld had, moest nu meer dan ooit de volmaakte kalmte en zelfbeheersing bewonderen waarmee zijn vriend zich in deze omstandigheid gedroeg.

Beide mannen zaten een beetje afgezonderd van de overige leden van het gezelschap, dat gesplitst werd in twee groepen : degenen die reeds ondervraagd waren geworden en zij, die nog ondervraagd moesten worden. De agenten hielden er streng de hand aan dat er niet het minste contact tussen beide groepen bestond, zodat het voor de dief of de dieven niet mogelijk was de juwelen op een of andere wijze te overhandigen aan een reeds ondervraagd persoon. En ook voor het overige werden de gasten streng gecontroleerd en was het niet toegelaten ook maar het kleinste voorwerp uit de zakken op te diepen. Wie wilde roken mocht geen gebruik maken van zijn eigen sigaretten of cigarenkoker, doch moest zich naar het midden der kamer begeven om zich van rookmateriaal en vuur te voorzien. En er was geen enkele mogelijkheid opengelaten waardoor op een of andere wijze de gestolen juwelen van plaats zouden verwisselen.

Dit alles echter bracht Rafles geen ogenblik van zijn stuk en Brent vroeg zich tevergeefs af waar zijn vriend de juwelen zou kunnen gelaten hebben ; dat hij ze bij zich droeg kon hij niet aannemen, daar hij wist dat Rafles zich niet op dergelijke wijze aan onaangenaamheden zou blootstellen. Tenslotte werd zijn nieuwsgierigheid hem toch te machtig en vroeg hij fluisterend, er vooral op lettend dat zich niemand in de onmiddellijke nabijheid van hun tafeltje bevond :

— Willieme, hoe ben je erin geslaagd «ze» te doen verdwijnen ?

Rafles glimlachte fijntjes en antwoordde :

— Veel moeite kostte dit niet, Charles, want een oude woning als deze beschikt over talrijke bergplaatsen waar men zonder al te veel moeite ook nog grotere voorwerpen zou kunnen doen verdwijnen ; de moeilijkheid was — vervolgde Rafles — een plaats te vinden, die aan ieders aandacht zou ontsnappen.

— En ben je erin geslaagd deze te vinden ? vroeg Brent, nieuwsgierig.

— Ik hoop, dat je daaraan niet twijfelt, Charles ; ze bevinden zich...

Op hetzelfde ogenblik was een agent hun

tafeltje genaderd en zich tot Rafles wendend zei hij :

— Het is uw beurt, Sir ; als U de deur daar uitkomt is het de eerste deur rechts in de gang ; de inspecteur verwacht U.

Rafles wierp een snelle blik naar Brent, die vooral ten doel had zijn vriend gerust te stellen, en begaf zich vervolgens naar het kamertje, waar Marlowe zich verbeterd doorheen de eindeloos schijnende ondervragingen werkte.

Juist op het ogenblik dat Rafles binnentrad werd ook de delegatie der ontevreden genodigden aangediend.

— Laat hen wachten ! zei Marlowe vinnig, tot ik met Mylord klaar ben gekomen, daarna kun je hen binnenlaten !

De agent, die de boodschap had gebracht, salueerde en verdween en Marlowe wendde zich tot Rafles, terwijl beide agenten, die de inspecteur bij het fouilleren assisteerden, de bevelen van hun chef afwachtten.

— Wel, mylord, zei Marlowe zuchtend, terwijl hij zich met een nerveus gebaar door het haar streek, het spijt me dat ik U moet lastig vallen, maar het is mijn plicht zoveel mogelijk klaarte in deze zaak te brengen.

— Verontschuldig je niet, mijn beste Marlowe, zei Rafles nonchalant, ik begrijp j6uw positie héél goed en het spijt me zeer erg dat ik je niets kan vertellen waaraan je enig houvast zou kunnen hebben.

— Dat is jammer, mylord, antwoordde Marlowe moedeloos, want ik wil eerlijk bekennen dat ik op U mijn grootste verwachtingen had gebouwd ; daar ik uw scherpzinnigheid ken hoopte ik van U iets te vernemen dat mij op het spoor van Rafles zou kunnen brengen.

— Je hebt dus ontdekt, inspecteur, — zei Rafles zonder een lid te verpinken — dat de diefstal der juwelen het werk is van de Geheimzinnige Grote Onbekende ?

— Ontdekt is te veel gezegd, mylord — haastte Marlowe zich te zeggen — maar de diefstal werd met zulke brutaliteit en zoveel overleg gepleegd, dat niemand anders dan John Rafles hiervoor aansprakelijk kan worden gesteld.

— Maar, merkte Rafles niet zonder inwendige ironie op, dan zou het niet onmogelijk zijn dat hij zich nog in dit huis bevond ?

— Ik ben er stellig van overtuigd Mylord, dat hij zich nog in ons midden bevindt. De

grote moeilijkheid is echter te ontdekken in welke gedaante. De meeste aanwezigen, zoals ook u, Mylord, genieten een onkrenkbare reputatie, terwijl de overige, zoals ik reeds mocht ervaren, referenties konden geven die hen boven elke verdenking stelt, of tenminste zou moeten stellen, verbeterde Marlowe zichzelf. En ik hoor zojuist dat een delegatie mij wil spreken, met de bedoeling mijn onderhoor der gasten stop te zetten, iets wat ik niet zal kunnen weigeren, wil ik mijn baantje behouden.

— Ik dank je voor je goede dunk over mij, inspecteur, zei Rafles met een stalen gezicht. Ik vind het daarom dubbel jammer dat ik je in dit geval in geen enkel opzicht kan helpen.

— U heeft dus niets ongewoons gezien, Mylord, op het ogenblik dat het licht zo hlotseling uitging ?

— Het enige wat mij is opgevallen is, dat enkele mensen tegen mij zijn aangebonsd, waarvan een paar me duchtig op de tenen traptten. Bij die gelegenheid werden een paar minder beleefde woorden gewisseld, maar ik heb er geen de minste notitie van wie die personen zouden kunnen geweest zijn. U moet niet uit het oog verliezen dat de Chatterwick's niet tot mijn bijzondere vriendenkring behoren, zodat de meeste der aanwezige gasten mij bijna volkomen vreemd zijn.

— Dat begrijp ik, Mylord, want eerlijk gezegd, het verwonderde mij wel enigszins U hier aan te treffen ; ik bedoel, ging Marlowe haastig verder als wou hij zich verontschuldigen over zijn te verregaande familiariteit, dat uw vriendenkring niet zeer groot is en u weinig op ontvangsten aanwezig is.

— Dat is inderdaad zo, inspecteur, maar ik hoop dat u dat niet als een bewijs tegen mij zult aanvoeren ! zei Rafles op een toon waarin duidelijk spot doorklonk.

— U moet mij niet verkeerd begrijpen, zei Marlowe vlug terwijl een vleugje schaamrood zich op zijn wangen aftekende. Ik wou enkel de opmerking van Mylord illustreren betreffende zijn geringe bekendheid met de Chatterwick's.

— Verontschuldig je niet, m'n beste Marlowe, zei Rafles, die voelde dat hij zeer voorzichtig moest zijn met zijn pientere tegenstander, het was niet mijn bedoeling je dwars te zitten. Is er voor het overige nog iets dat je van mij zou moeten weten ?

— Ik geloof dat het alles is, Mylord ; het fouilleren kan ik bij U gevoeglijk achterwege laten. Ach ja, nog een kleinigheid vooreer u gaat : kunt u me ongeveer zeggen waar u zich bevond in de zaal, toen de diefstal plaats vond ?

— Ongeveer in het midden van het vertrek, maar ik schatte op een tiental meter afstand van het groepje waarvan Lady Chatterwick het middelpunt vormde.

— Dank u, Mylord, dat is alles wat ik wenste te weten ; nogmaals mijn excuses voor de moeite welke ik u veroorzaakte ; met deze woorden stelde Marlowe een einde aan de ondervraging.

Rafles van zijn kant, nam met een paar beleefde woorden afscheid en begaf zich naar de groep welke reeds door de inspecteur was ondervraagd geworden, terwijl hij zeer ernstig over het zojuist gevoerde gesprek nadacht.

Na het vertrek van Lord Aberdeen, had Marlowe noodgedwongen de delegatie van verontwaardigde gasten ontvangen, die hem categorisch de eis stelden onmiddellijk gedaan te maken met de ondervraging, in zover het genodigden der Chatterwick's betrof. Daar deze delegatie uitsluitend bestond uit de meest vooraanstaande personen uit de Engelse hoofdstad, kon Marlowe niet anders, zij het met woede in het hart, aan deze eis toegeven. Hij wist dat hij hierdoor een grote kans verspeelde om de dief der juwelen, die voor hem niemand anders dan Rafles kon zijn, het vuur nader aan de schenen te leggen. Hij schikte zich echter in het onvermijdelijke, daar hij er ten stelligste van overtuigd was dat, indien hij het waagde — iets wat zijn recht was — de eis der delegatie te weerstaan, hij de volgende dag door zijn chef met een andere opdracht zou worden belast, zodat hem elke verdere kans om de diefstal op te helderen hierdoor zou ontnomen worden. Hij koos van de twee kwaden de minste en gaf aan zijn ondergeschikten bevel om de contrôle op de genodigden stop te zetten.

Intussen was de stemming onder de gasten tot onder het vriespunt gedaald en toen Marlowe in de vertrekken verscheen, werden hem van verschillende zijden onvriendelijke

blikken toegeworpen. De inspecteur stoorde zich hieraan evenwel niet en spoedde zich in de richting van Lady Chatterwick welke hij nog enkele vragen wenste te stellen in verband met haar personeel, alvorens tot een — nutteloze, wist hij — ondervraging ervan over te gaan.

De Lady was nog altijd omringd door een groepje welwillende dames en heren die tot haar intieme vriendenkring behoorden en in koor instemden met de tragische klachten waarmee Milady haar verlies betreurde.

Toen Lady Chatterwick de inspecteur bemerkte, werd de uitdrukking van haar gezicht nog tragischer dan het ooit geweest was en handenwringend als de meest ervaren toneelspeelster het haar niet zou verbeterd hebben, en met een treurige stem die zelf de grote tragedienne Ellen Duse afgunstig zou hebben gemaakt, zich tot de politiemann wendend, jammerde ze :

— Mijn juwelen ! Weet je iets van mijn juwelen af !

Marlowe, die in zijn hart geen het minste medelijden met de archi-gierige Chatterwick's had, haalde met een verveeld gebaar de schouders op en zei gemelijk :

— Ik geloof, Milady, dat U zich daarover geen illusies meer moet maken, want zelfs als het mij een dezer dagen gelukken zou de diefstal op te helderen, zouden ze toch verloren zijn.

Er is geen enkele pen bij machte het toneel te beschrijven, dat op deze woorden volgde. Ernst of comédie, maar in ieder geval plofte Lady Chatterwick met een luide schreeuw bewusteloos neer voor de voeten van de onthutste Marlowe, terwijl het merendeel der aanwezigen als door paniek aangegrepen naar de vestibule holde, haastig in hun overkleden schoten en haastig een goed heenkomen zocht uit de woning der Chatterwick's. En het was op dat oogenblik dat Lord Chatterwick de overblijvende personen, waarvan het grootste deel politiemannen waren, aan zijn bestaan herinnerde door manhaftig het bevel te geven zijn vrouw naar haar particuliere vertrekken over te brengen, op die wijze het terrein geheel aan Marlowe en zijn ondergeschikten overlatend...

*

* *

HOOFDSTUK III.

De ontdekking van Marlowe

De volgende dag rond elf uur 's voormiddags liet Lord Aberdean zich aanmelden bij Lord Chatterwick. De butler liet hem onmiddellijk in het ontvangtsalon en een paar ogenblikken daarna verscheen de heer des huizes. In tegenstelling met zijn bezoeker, die een volmaakte nachtrust had genoten en er zeer monter uitzag, leek het of Chatterwick nachtenlang niet had geslapen. Zenuwachtig deelde zijn Lordschap aan zijn bezoeker mede, dat de gebeurtenissen van de vorige nacht hem wakker hadden gehouden, vooral met het oog op de toestand van Milady, die het verlies van haar juwelen nog steeds niet te boven was.

Op de vraag van Rafles of de politie nog steeds geen spoor van de dief of de dieven ontdekt had, schudde Chatterwick mismoedig het hoofd :

— Niets, Mylord, helemaal niets ! Ze hebben het huis onderste boven gehaald, en de bedienden bijna de gehele nacht onderhoord, zonder enig resultaat.

— Dan zou men haast moeten aannemen dat een van de gasten er in betrokken is, zei Rafles op een gemaakt verschrikte toon.

Chatterwick sloeg zijn armen ten hemel en zijn gelaat tekende ontzetting af, toen hij antwoordde :

— Lieve help, Mylord, dat u zo iets durft te denken ! Neen, neen, dat kan ik niet geloven. Alle gasten waren van een onbesproken reputatie, dat kan ik u verzekeren, want Milady heeft de lijst der uitnodigingen grondig nagezien en ze is zeer precies op dergelijke dingen.

Rafles glimlachte onmerkbaar en dacht daarbij aan de bijzonderheden die Brent hem nopens de afkomst van Lady Chatterwick had verteld. Hij liet echter niets van zijn gedachtengang merken en zei op een verontschuldigende toon :

— In dat geval is het natuurlijk wat anders ; als Milady de uitnodigingen heeft ge-

controleerd, kunnen we op dat gebied gerust zijn.

Bij deze woorden zuchtte Chatterwick verlicht en dankbaar antwoordde hij :

— Ik ben blij, Mylord, dat u er zo over denkt ; Milady zou het mij nooit vergeven indien een der gasten zou verdacht worden !

Deze zeer eigenaardige redenering ontlokte Rafles een glimlach. Hij kon zich best voorstellen hoe Milady tegen haar echtgenoot te keer was gegaan deze nacht, toen ze uit haar bewusteloosheid was ontwaakt, en hij begreep tevens dat deze vrouw geen enkele critiek op haar gedragingen duldde. Vandaar haar onuitgesproken eis, dat geen der gasten voor verdenking in aanmerking zou komen, vermits zij er had voor borg gestaan. Rafles had echter geen reden om de mening van Milady, zoals ze werd voorgedragen door Lord Chatterwick, tegen te spreken. Integendeel had hij er alles bij te winnen en daarom wierp hij het gesprek over een andere boeg en zei :

— Het is werkelijk geruststellend dat geen der genodigden als dader van de diefstal in aanmerking kan komen, en toch, Lord Chatterwick, kan ik de gedachte niet van mij afzetten, dat iemand voor de grap de juwelen van Milady heeft weggenomen en ze ergens verstopt heeft.

Chatterwick liep blindelings in de door Rafles opgezette val, wiens bedoeling het was een bezoek te kunnen brengen aan de ontvangtsalons, zonder echter dit rechtstreeks te moeten vragen. De reactie van de Lord op de woorden van Rafles was zeer merkwaardig ; eerst zette hij een ongelovig gezicht, daarna legde hij zijn wijsvinger langs zijn neus als in nadenken verdiept, om tenslotte te zeggen :

— Misschien, tja, wat zal ik zeggen ? Het zou natuurlijk kunnen zijn dat uw Lordschap gelijk heeft. Maar ik begrijp niet best waarom men dan geen einde gemaakt heeft aan

de grap, toen de politie optrad.

— Dat is heel begrijpelijk, antwoordde Rafles. Indien een der gasten werkelijk een grap heeft uitgehaald, is hij nadien zodanig geschrokken door het optreden der politie, dat hij niets meer heeft durven zeggen. Hij verkeerde waarschijnlijk in de mening dat de juwelen vlug genoeg zouden gevonden worden, zodat de zaak verder zou doodbloeden.

— Maar dat zou toch onzinnig zijn, Mylord, wierp Chatterwick tegen. Hij kan toch niet weten dat de juwelen vanzelf terecht komen.

— Misschien laat hij eerlang wel iets van zich weten, veronderstelde Rafles niet zonder sarcasme. Waarschijnlijk heeft hij schrik dat de politie hem niet gelooft en is dat de reden dat hij zich niet bloot wenst te geven. A propos, Lord Chatterwick, is u er zeker van dat de politie alles grondig heeft onderzocht ?

Chatterwick krabde zich achter het oor.

— Om eerlijk te zijn, Mylord, antwoordde hij, moet ik u zeggen dat ik daar weinig van af weet. De toestand van Milady op dat ogenblik, begrijpt u ? Volgens de butler mij vertelde, heeft de inspecteur alles doorzocht, maar indien u denkt...

— Dat wou ik u juist voorstellen, viel Rafles hem in de rede. U weet wel hoe de politie in sommige gevallen tewerk gaat. Het kan trouwens nooit kwaad dat wij beiden nogmaals eens een kijkje nemen.

— Ik ben u erg dankbaar voor uw hulp, Mylord, zei Chatterwick verheugd. Ik hoop maar dat uw vermoeden waar mag worden, dat zou mij heel wat last en moeite besparen !

— U moet niet te veel verwachtingen koesteren, Mylord, zei Rafles op droge toon ; mijn bedoeling was alleen een mogelijkheid voor ogen te stellen, wat niet zeggen wil dat de juwelen inderdaad nog terecht zullen komen.

— Ik begrijp het wel, Mylord, zei Chatterwick zuchtend. Maar kom in ieder geval maar mee, dan kunnen we ons toch overtuigen. Met deze woorden stond hij recht en begaf zich naar de vertrekken waar de vorige avond de ontvangst had plaats gevonden, op de voet gevolgd van Rafles, welke zichzelf geluk wenste om het welslagen van zijn vooropgezet plan.

In de ontvangtsalons was alles overhoop gehaald en de vertrekken leken op een ech-

te ruïne, daar de bedienden, urenlang door de politie ondervraagd, nog niet de gelegenheid hadden gevonden met de opruiming te beginnen.

Chatterwick liep in de vertrekken op en neer, zonder te weten waar hij met het onderzoek moest aanvangen, en Rafles, die de man aandachtig gadesloeg, glimlachte fijntjes. Van bij het binnentreden had hij onmiddellijk zijn blik in de richting van de grote bibliotheekkast laten gaan, waar hij de vorige avond de juwelen verborgen had. Bij de eerste oogopslag zag hij dat de bergplaats onaangeroerd was gebleven, wat trouwens geen wonder was, daar zelfs Marlowe zich aan een dergelijke ingenieuze inval van de dief niet kon hebben verwacht. Het plan van Rafles was nochtans zéér eenvoudige geweest en het had hem weinig moeite gekost om een speciaal voor dat doel vervaardigd boek, tussen de andere boeken van Lord Chatterwick te smokkelen. De eigenaardigheid van dat boek was, dat het geen zichtbare afwijking vertoonde in afwerking en bindwerk, maar voorzien was van een brede, holle rug, waarin Rafles de juwelen van Lady Chatterwick zonder moeite had kunnen doen verdwijnen. Ongetwijfeld had de politie ook de bibliotheek aan een vluchtig onderzoek onderworpen, maar zoals Rafles het wel vermoed had, was het onbegonnen werk gebleken om de honderden boeken op korte tijd één voor één na te slaan.

Na deze vaststelling begon Rafles de vertrekken zagezegd grondig te inspecteren naar de vermiste juwelen, steeds vergezeld van Chatterwick die er onhandig bijstond en van lieverlede minder en minder hoop kreeg op een gunstig resultaat. Na meer dan een half uur bezig te zijn geweest gaf Rafles met een mismoedigende zucht zijn nasporingen op en deelde aan Chatterwick mede dat hij zich blijkbaar vergist had. Er was — zei hij — geen andere mogelijkheid dan dat het hier inderdaad een werkelijke diefstal betrof en waarvan de dader ongetwijfeld zeer geslepen moest zijn. Tijdens dit gesprek was de Grote Onbekende langzaam naar de bibliotheek gewandeld, steeds vergezeld van Chatterwick en bleef schijnbaar geïnteresseerd staan voor het boek, dat hij zelf tussen de andere had geschoven.

— Tiens, Lord Chatterwick, dat is een zeer belangrijk boek, dat U daar staan hebt. En het exemplaar ter hand nemend, voegde

hij eraan toe :

— Ik heb me inderdaad niet vergist, het is een eerste afdruk van «THE PILGRIMS PROGRESS» de beroemde «CANTERBURY TALES» van Geoffry Chaucer, die in zijn vertellingen de evenknie is van de Italiaan Bocaccio en omstreeks dezelfde tijd in de 14° eeuw, leefde.

— Zo, zegde Chatterwick verbaasd, die zeer weinig gebruik maakte van zijn rijke bibliotheek ; ik wist niet eens dat dit boek in mijn bezit was. En toen hij zag dat Rafles het exemplaar geïnteresseerd doorbladerde, voegde hij eraan toe :

— Indien ik uw Lordship er een plezier mee kan doen, dan mag U het boek gerust meenemen ; binnen enkele dagen reis ik toch al en ik ben niet van plan om veel mee te nemen, zodat ik het beter aan U kan toevertrouwen.

Rafles, die hier op gerekend had en ook geen moeilijkheden voorzien had om het boek waarin de juwelen door hem verstopt waren geworden, in zijn bezit te krijgen, dankte Chatterwick hartelijk voor zijn voorkomendheid.

— Ach wat, zei Lord Chatterwick, ik weet dat uw Lordship verzot is op dergelijke oude dingen en voor mij heeft zoiets absoluut geen waarde. U hoeft mij daarvoor niet te bedanken, want tenslotte bewijst U mij een dienst door zulk een stoffig oud boek mee te nemen. Voor U zal het wel een bijzondere waarde hebben, terwijl het bij mij maar verloren staat tussen die andere rommel !

Chatterwick wist niet hoezeer hij de waarheid sprak toen hij het had over de waarde, welke het boek voor Rafles had, want niet alleen was het een van de weinige exemplaren dat uit de middeleeuwen was bewaard gebleven, maar tevens, zoals men reeds weet, bevatte het de kostbare juwelen van Lady Chatterwick.

De Lord deed zijn bezoeker uitgeleide tot bij de voordeur en dankte Rafles nogmaals voor zijn vriendelijk bezoek, terwijl deze op zijn beurt zijn «wel gemeente groeten van deelneming» voor Lady Chatterwick aan zijn gastheer overmaakte.

En nadat de deur achter hem was gesloten, begaf Rafles, die er van afgezien had gebruik te maken van een auto, zich met veerkrachtige tred van de Grosvenor Road naar zijn woning aan de Regentstreet, wat

langs Westminster Abby en het St. Jamespark een wandeling was van ruim een half uur.

Omstreeks dezelfde tijd dat de Grote Onbekende zijn woning bereikte, arriveerde inspecteur Marlowe bij de Chatterwick's. Haast gans de nacht had de politiemans zich met de diefstal van Lady Chatterwick's juwelen bezig gehouden, om tenslotte tot de stellige overtuiging te komen dat slechts een der aanwezige gasten de dader kon zijn.

De ondervraging der bedienden en het verdere onderzoek naar hun verleden, had uitgewezen, dat geen hunner kon verdacht worden, terwijl de inspecteur tevens de mening was toegedaan dat slechts een zeer geslepen en geroutineerd misdadiger op zulke even korte als verrassende wijze de juwelen kon hebben ontvreemd. En voor Marlowe was de hand van Rafles hierin onmiskenbaar. Om die reden was het dat hij zich bij Lord Chatterwick deed aandienen, want hij wilde van hem nog nadere inlichtingen bekomen aangaande de genodigden van vorige avond.

De Lord ontving de inspecteur vrij koel, want hij had het deze nog niet vergeven dat hij de avond tevoren het de gasten zo lastig had gemaakt. Hij luisterde dan ook nauwelijks naar de woorden van Marlowe en slechts toen de laatste nogmaals te kennen gaf dat de juwelendief zonder twijfel onder de genodigden schulde, antwoordde Chatterwick misprijzend :

— Daar heb ik het vandaag met Lord Aberdeen reeds over gehad en ook hij is van oordeel dat dit onmogelijk is, vooral om reden dat Lady Chatterwick de lijst zelf heeft nagezien.

En om de inspecteur nog beter te overtuigen, gaf Chatterwick een zo getrouw mogelijk relaas van het bezoek van Lord Aberdeen en alles wat daarmee verband hield, terwijl hij triomfantelijk besloot met de woorden :

— U ziet het, mijn beste inspecteur, hier is voor u weinig of niets meer te doen, tenware dat u een der bedienden zou verdenken.

Marlowe had een paar malen gekreund van woede en verbittering, toen hij de hele geschiedenis hoorde. Toch liet hij na, de spreker te onderbreken, daar hij de kans niet wou lopen, een of andere bijzonderheid te zullen missen. Hij had de tanden opeengeklemd en zijn lippen waren wit. Toen

Chatterwick zijn verhaal beëindigd had, sloeg hij zich met de vuist tegen het hoofd en riep vertwijfeld :

— Ik wist het wel, ach, ik wist het wel !

Wat hij eigenlijk wist, zou de onthutste Chatterwick eerst veel uren later te weten komen, want Marlowe rende na het uitspreken van deze woorden weg als een gek, zonder zich nog verder om Chatterwick te bekommeren. In razende vaart en met een koortsig werkend brein reed Marlowe door het drukke gedeelte van de Londensche City, zichzelf verwensend om het feit dat hij geen uur vroeger tot de conclusie was gekomen, dat de juwelen van Lady Chatterwick zich tot dezen voormiddag nog altijd in de woning van de Chatterwick's hadden bevonden. Toen de Lord hem verteld had van het boek dat Aberdeen had meegenomen, was de waarheid als een bliksemstraal tot het brein van Marlowe doorgedrongen. De situatie was hem plots helder en duidelijk voor de geest gekomen en de verschillende kleine feiten, waar hij voorheen geen aandacht had aan besteed, werden hem nu geheel duidelijk.

Daarom dus, had Lord Aberdeen nimmer met hem willen samenwerken, van het ogenblik dat Rafles op het toneel was verschenen, omdat Aberdeen... Rafles zelf was.

Marlowe schrok zozeer van het idee, dat hij haast met een andere wagen in botsing kwam. Hij trachtte zichzelf te begoochelen en de feiten te ontkennen, maar steeds meer en meer feiten die automatisch in zijn geest werden opgeroepen, maakten zijn vermoeden tot een bijna onafwijsbare zekerheid.

— Afschuwelijk ! stamelde hij. Lord Aberdeen, de man die ik zoveel verplicht ben en Rafles, één en dezelfde persoon ! Wat moet ik doen, wat moet ik doen !

Doch de vertwijfeling duurde niet lang. Hij wist dat, nu hij op de hoogte was van de identiteit van Rafles, hem niet anders overbleef dan zijn plicht te vervullen, hoe zwaar hem dat ook zou vallen. Het ergste was, dat

hij helemaal geen bewijzen in handen had om zijn verdenkingen te staven en hij grote kans liep, indien hij de hogere ambtenaren van de Yard zijn vermoedens meedeelde, niet alleen op ongeloof, maar ook op spot en sarcasme te worden onthaald. Lord Aberdeen immers, was een der meest vooraanstaande persoonlijkheden te Londen en zonder definitieve bewijzen, zou Marlowe niets tegen hem kunnen ondernemen.

Een ogenblik dacht Marlowe er aan, onverwijld zijn ontslag bij de Yard in te dienen en het land te verlaten, maar tenslotte overwon weer zijn plichtsbefef als politiemans en wierp hij dat idee over boord. Hij herinnerde zich dat hij gezworen had, Rafles ten val te brengen en die eed, dat voelde hij, zou hij kost wat kost houden, hoe moeilijk en zwaar hem die taak nu ook zou vallen.

En tenslotte, zijn eergevoel stond op het spel ! Tijdens de jongste oorlog had hij immers bij de Intelligence Service onder de leiding van Lord Aberdeen gewerkt en hij had steeds diens uitzonderlijke gaven moeten bewonderen. Veel wat tot Marlowe's succes der laatste twee jaren bij de Yard had bijgedragen, dankte hij aan de wijze lessen die Aberdeen hem op het gebied der criminalogie en vooral op dat van het detective-werk, had gegeven. Het prikkelde Marlowe uitermate, dat hij nu zijn scherpzinnigheid met die van Rafles zou kunnen meten en iets zou volvoeren wat nog niemand voor hem ooit had gedaan en geen mens ter wereld ook voor mogelijk zou hebben geacht.

En op dat punt gekomen, kwam er een besliste trek van vastberadenheid op het gelaat van den inspecteur. Tot dan toe, had hij slechts doelloos straat na straat met zijn auto doorkruist, geheel in de war door de ontstellende ontdekking bij de Chatterwick's. Nu echter richtte hij zich uit zijn gebogen houding op en sloeg de richting in van Scotland Yard, zijn geest vervuld met duizend en een plannen die er toe moesten leiden Rafles uiteindelijk ten val te brengen...

*

* *

HOOFDSTUK IV.

Marlowe contra John Rafles

Charles Brent had een zucht van verlichting geslaakt toen zijn vriend veilig en wel rond twaalf uur 's middags de bibliotheek van het huis aan de Regent Street was binnengetreden en met een nonchalant gebaar het boek, dat Rafles even handig als hij het in de bibliotheekkast van Vhatterwick had binnengesmokkeld, terug uit diens handen had losgemaakt.

— Voilà, Charles ! Hier heb je nu de beroemde juwelen van Lady Chatterwick, waarop alle Londense dames steeds zo jaloers zijn geweest. Wij zullen er een betere bestemming aan geven dan de echtgenote van de achtbare nieuwbakken ambassadeur het ooit zou kunnen vermoed hebben.

Met een vlugge beweging had Rafles de rug van het boek losgemaakt; het was een knap staaltje van boekbinderskunst geweest, waaraan Brent vele dagen had besteed, dagen die echter ruimschoots vergoed werden door het bereikte resultaat. Toen Rafles de uitschuifbare rug had verwijderd vielen de diamanten diadeem, die Rafles in drie stukken had moeten breken, alsmede het matglanzend paarlen collier kletterend op het glazen dek van het schrijfbureau. Brent, die de juwelen nog nooit van zo dichtbij had gezien, floot betekenisvol tussen de tanden, toen hij de juwelen ter hand nam en ze langzaam tussen zijn vingers liet glijden.

— Hoe is het mogelijk, Williame, zei hij — dat voor zulke dingen fortuinen worden betaald ! Nuttig zijn deze dingen in het geheel niet en eten kan men ze al evenmin.

— Mijn beste Charles, het is een tol die men aan de ijdelheid betaalt, zei Rafles filosofisch. Indien er nooit geen vrouwen hadden bestaan, zouden deze, ik moet bekennen, inderdaad prachtige paarlen nog altijd rusten op de bodem der zee in een schijn van mat rosig glanzend paarlemoer der oesters; en de diamanten op hun beurt, deze eeuwenoude kristallisaties van waardeloze kolen-

stof zouden glanzeloos sluimeren in de schoot der aarde of in de rotsbeddingen der bergbeken, zonder dat iemand zich om hen zou bekommerd hebben.

— En toch, Williame, antwoordde Brent peinzend, — kan ik het de vrouwen niet kwalijk nemen dat zij met deze dingen zich sieren. Het enige jammerlijke dat ik er aan vind is, dat het meestal de lelijkste en onverstandigste creaturen der vrouwelijke sexe zijn welke ze bezitten.

— Op de keper beschouwd, Charles, moet je dat niet verwonderen, want dan is dit niet anders dan een zekere compensatie : zoals men van de oude wijn zegt dat hij geen krans behoeft, evenzeer behoeft een mooie vrouw geen juwelen om zich te doen opmerken, zodat men gerust kan zeggen dat er in al deze dingen een soort voorbeschiktheid bestaat. Maar kom, laat ons ophouden met filosoferen over dergelijke dingen; zaak is dat deze juwelen ons staat zullen stellen het fonds te stichten waarvan de interest jaarlijks honderden ondervoede kinderen nieuw leven en gezondheid zal verschaffen !

Met deze woorden nam Rafles de juwelen van de tafel en sloot hen in een kleine brandkast die zich in het vertrek bevond. Het boek van Chaucer liet hij op het bureau liggen, met de bedoeling het bij gelegenheid in de bibliotheek op te bergen, tot het nogmaals dienst zou moeten doen. Hij had juist de kleine brandkast gesloten toen er bescheiden aan de kamerdeur werd geklopt en de oude Gaston, Rafles' trouwe huisknecht, binnenuad. Deze wendde zich tot zijn meester en zei :

— Verontschuldig mij, Mylord, maar er is iemand die U wenst te spreken; zijn naam is Marlowe.

Met deze woorden overhandigde hij het naamkaartje aan Rafles, dat op een zilveren schotel werd aangeboden.

Bij het horen van dewe woorden wisselden

Raffles en Brent een snelle blik, die langs beide zijden een onuitgesproken vraag inhield. Tenslotte echter haalde Raffles de schouders op en zei op volmaakt kalme toon :

— Ik dank je, Gaston. Laat die heer maar binnenkomen.

De bediende verwijderde zich met een buiging en enkele ogenblikken daarna kwam Marlowe de kamer binnen. Van bij de eerste aanblik zag Raffles dat er iets niet in orde was met de jonge inspecteur. In tegenstelling inderdaad van vroeger toen Marlowe steeds onverhulde blijken van bewondering had gegeven, gedroeg deze zich nu koel en correct, zonder daarom echter in beleefdheid te kort te komen. Ieder ander dan Raffles was deze verandering, die slechts nauwelijks merkbaar was, niet opvallen. De Grote Onbekende echter, wie het een tweede natuur geworden was vooral aandacht te schenken aan de minste kleinigheden, viel duidelijk de nieuwe houding van Marlowe op. Hij liet echter van deze ontdekking niets blijken en wendde zich op dezelfde joviale toon als hij altijd had gebruikt, tot de inspecteur.

— Wel, mijn beste Marlowe, wat een verrassing je hier te zien ! Ik hoop dat het spoor van de juwelendief je niet hierheen heeft geleid, want zoiets zou me werkelijk aan mezelf doen twijfelen.

Het was een in den blinde gerichte stoot, die Raffles deed echter zonder speciale bijbedoelingen en er alleen op berekend om Marlowe, die wel iets heel speciaals moest hebben om nu op het middaguur een bezoek af te leggen, uit zijn tent te lokken.

De inspecteur kon de schok welke de woorden van Raffles bij hem teweeg brachten niet geheel verbergen en hij werd een ietsje witter dan hij reeds was, terwijl een zenuwtrek vluchtig over zijn gelaat gleed. Raffles en Brent keken mekaar een onderdeel van een seconde betekenisvol aan, terwijl de inspecteur antwoordde :

— Ik moet inderdaad bekennen, mylord, dat mijn bezoek U op dit uur enigszins ongelegen moet komen; er zijn echter redenen die mij hiertoe noopten en zoals U juist gezien hebt staan zij in verband met de diefstal van verleden nacht.

Marlowe had deze lange inleiding gekozen om zichzelf enigszins meester te worden en zich niet van het eerste ogenblik af geheel bloot te geven. Uit de woorden van Raffles

had hij begrepen, meer nog dan hij van vroeger wist, dat deze een zeer gevaarlijk tegenstander was en ongetwijfeld reeds nu een zekere argwaan had gekregen.

— Het was inderdaad mijn bedoeling, mylord — ging Marlowe verder — van U en van mijnheer Brent nog enkele bijzonderheden te mogen vernemen aangaande de gebeurtenissen in de woning van Lord Chatterwick.

Onder het uitspreken van deze woorden was Marlowe onverschillig op het schrijfbureau toegetreden en legde schijnbaar nonchalant de hand op het boek dat tot bergplaats van de juwelen had gediend. Zonder de minste overhaasting en als was het slechts loutere nieuwsgierigheid, nam de inspecteur het boek ter hand, bladerde het even door, bekeek met een goedkeurende blik de zorgvuldig afgewerkte band en zei :

— Naar ik vernam heeft uw Lordship een paar uur geleden een bezoek gebracht aan de Chatterwicks. Het is natuurlijk vanzelfsprekend, ging hij verder — dat iemand als U, mylord, die waarlijk over grote gaven beschikt, zich interesseert aan de mysterieuze diefstal van Lady Chatterwicks juweelen.

Hij pauzeerde even, doch toen hij zag dat Raffles slechts knikte en geen aanstalten maakte om het gesprek op te nemen, liet Marlowe een gedeelte van zijn eerste voorzichtigheid varen en zei uitdagend, terwijl hij zijn blik op het boek richtte :

— In ieder geval, Mylord, heeft U uw tijd niet verloren ! Volgens Lord Chatterwick mij meedeelde heeft U het zeer zeldzame en buitengewone exemplaar van de «CANTERBURY TALES» meegenomen uit de bibliotheek van de Lord.

En vooraleer Raffles en Brent het hadden kunnen beletten had Marlowe met een bliksemsnelle beweging het boek uit elkaar geschoven. Toen Marlowe echter bemerkte dat datgene wat hij zocht, namelijk de juwelen van Lady Chatterwick, niet meer in de bergplaats aanwezig waren, weerspiegelde zich op het gelaat een diepe ontgocheling. Raffles die de bewegingen van de inspecteur kalm en glimlachend had gevolgd en dadelijk begrepen had dat zijn identiteit niet langer meer een geheim was, zei op spottende toon :

— U is inderdaad heel handig, inspecteur, alhoewel ik niet begrijp wat U met dat kunstje voorhebt. U deed net precies of U de schat-

kamer van Ali-Baba binnentrad, maar tot de ontstellende vaststelling kwam, dat de schatten verdwenen waren ?

Marlowe stond enkele ogenblikken perplex, doch zich dan opnieuw bezinnend vroeg hij ijskoud :

— U bedoelt, mylord... ?

Rafles trok kritisch de wenkbrauwen op :

— Wat zou ik bedoelen, mijn beste Marlowe ? Ik sprak slechts in beelden, in vergelijkingen, zoals de Bijbel er zovele telt. Ik begrijp helemaal niets van uw gedrag, laat me dat eerlijk bekennen ! Ik nam inderdaad dat boek mee uit de woning van Lord Chatterwick, maar ik begrijp niet welke misdadigheid daarin kan schuilen, zoals U ontegenzeggelijk doet voorkomen.

— Is U er zeker van, mylord, dat dit boek het eigendom is van Lord Chatterwick ?

— Maar mijn beste Marlowe, zei Rafles quasi onnozel — U zult toch niet doen voorkomen dat Chatterwick zich dit boek onrechtmatig heeft toegeëigend ? Ik weet wel dat het één der zeldzame exemplaren is die van de «CANTERBURY TALES» bestaan, en dat het minstens 5.000 pond waard is, maar ik geloof niet dat Chatterwick dat weet.

Marlowe keek met verbazing naar het onschuldig uitzienende gelaat van Rafles, waarop niets anders te zien was dan een onmerkbaar vleugje ironie. Ondanks alles moest hij de stalen zelfcontrole bewonderen, die de Grote Onbekende aan de dag legde en waartegen hij maar zeer weinig vermocht. Hij kon inderdaad niet bewijzen dat het boek het eigendom was van Lord Aberdean, alias Rafles, en evenmin dat het tot bergplaats had gediend van Lady Chatterwicks juwelen. Hij wilde zich echter niet zo gemakkelijk laten verslaan en zei betekenisvol :

— Ik denk dat U best begrijpt wat ik bedoel, Mylord; dat boek is nooit het eigendom van Chatterwick geweest, maar wel van U !

— Men beste Marlowe, zei Rafles op kalme toon, ik voel er helemaal niets voor om op dit uur van de dag raadseltjes op te lossen. Zeg me kort en goed wat je van me wil, en wat deze hele geschiedenis te betekenen heeft.

Marlowe slikte een paar keer zenuwachtig, vermande zich tenslotte en zei op een geforceerde toon, die duidelijk zijn aandoening liet blijken :

— U hebt gelijk, Mylord. Het heeft geen zin er nog langer om heen te draaien en daar-

om zal ik mijn kaarten op tafel leggen; wat ik bedoel is dit: dit kunstig geconstrueerde boek heeft tot voor een paar uren dienst gedaan als bergplaats van Lady Chatterwicks juwelen, welke in de afgelopen nacht gestolen werden. En daar U dat boek in uw bezit hebt...

— Ben ik de dief, vulde Rafles aan ; — dat is het toch wat je zeggen wou, Marlowe, is het niet ?

— Inderdaad, mylord, bracht Marlowe moeilijk uit.

— Heel prachtig, jonge man, zei Rafles meesmuilend, — maar hoe ben je tot die conclusie gekomen en welke bewijzen heb je daarvan, dat het is zoals jij zegt ?

— De conclusie lag voor de hand, mylord, zei Marlowe grimmig — en wat de bewijzen betreft, ik twijfel er niet aan, ze hier te zullen vinden !

— Je spreekt stout, inspecteur, maar zelfs, gesteld dat je gelijk zou kunnen hebben, hoe denk je die bewijzen in jouw bezit te kunnen krijgen ? Vind je zelf niet dat die geschiedenis van U nogal fantastisch klinkt. Ik durf erom wedden dat Slowgate, je chef, je uitlacht als je hem zoiets vertelt.

Marlowe keek somber; hij wist dat Rafles gelijk had en dat hij, Marlowe, zonder bepaalde gegevens, die onmiskenbaar zijn vermoedens zouden staven, er niemand zou te vinden zijn, die het risico van een mislukking met hem zou willen delen. De naam van Lord Aberdean had een zeer goede klank, tot zelfs in de hoogste kringen, en het minste dat er gebeuren zou was, dat de betrokkenen hun baantje zouden verliezen. Aan de andere kant was het een feit dat, nu Rafles wist dat zijn identiteit niet langer een geheim meer was, er rekening mee zou moeten houden dat Marlowe als een bulldog achter hem zou aanzitten en hem geen ogenblik rust gunnen. Tenslotte zei de inspecteur:

— Voorlopig wint U, mylord, maar ik hoop echter, neen, ik ben er stellig van overtuigd, niet voor heel lang.

— En, mijn beste Marlowe, vergeef me mijn nieuwsgierigheid, maar wat denk je nu verder te doen ? vroeg Rafles met een innemende glimlach.

— Dat zal van de omstandigheden afhangen, Mylord; ik kan U echter zeggen dat ik mijn uiterste best zal doen aan deze toestand een einde te stellen !

— Ik waardeer je openhartigheid ten

zeerste, inspecteur, zei Rafles — en op mijn beurt wil ik nu zonder omwegen spreken. Ik kan moeilijk toegeven dat je inderdaad gelijk hebt, maar aan de andere kant stuit het me tegen de borst je te moeten ontgoochelen. Laten we elkaar dus goed begrijpen : het heeft me sedert lang verveeld dat mijn leventje zo buitengewoon saai verliep; daarom wil ik met jou een overeenkomst aangaan en wel namelijk deze : ik ben voor deze avond uitgenodigd op het gemaskerd bal van de Comte de Brésillac en naar ik gehoord heb bestaan er plannen om tijdens dat feest de reusachtige diamant te stelen welke de tulband versiert van de Maharadja van Galipur.

— Wat zegt U, hijgde Marlowe, geheel perplex.

— Het is inderdaad nogal onbeschaamd, inspecteur, dat is zo, zei Rafles glimlachend.

— U gaat dus door, ondanks alles ! bracht Marlowe ontdaan uit.

— Pardon, inspecteur, ik bracht je alleen op de hoogte van iets dat zou kunnen gebeuren, doch dat geeft je nog geen recht om persoonlijk te worden.

Marlowe wierp Rafles een sombere blik toe en gromde :

— Waar wilt U met dat alles naartoe, Mylord ? Drijft U de spot met mij misschien ?

— Het ligt helemaal niet in mijn bedoeling de draak met je te steken, inspecteur. Maar om kort te gaan, ziehier mijn voorstel : zoals ik zei ligt het in de bedoeling van een zeker iemand om de Maharadja van Galipur te beroven. Hoe en op welke wijze dat zal gebeuren kan ik je niet medelen. Ik geef je deze tip echter op één voorwaarde.

— En die is ? vroeg Marlowe nieuwsgieriger dan hij wilde laten blijken.

— Luister, zei Rafles. — Als het je gelukt de dief te pakken te krijgen dan heb je gewonnen dan zal je diepste wens vervuld zijn. In het andere geval echter — dat wil dus zeggen als het je niet gelukt de diefstal te verhinderen of de dief bij de kraag te vatten, dan moet je je ertoe verbinden de gehele geschiedenis betreffende de juwelendiefstal ten huize der Chatterwicks uit het hoofd te stellen.

— Dat is een soort omkoperij, meende Marlowe.

— Luister, inspecteur, zei Rafles kort aangebonden — ik doe je een redelijk voorstel; je weet net zo goed als ik dat je tegen mij

niets bewijzen kunt en dat niemand geloof zal schenken aan jouw praatjes; van mijn kant — ik verzeker het je — zou het niet veel moeite kosten om je bij Scotland Yard te doen ontslaan en je het leven in Engeland onmogelijk te maken. Zulke handelwijze echter is in tegenstrijd met mijn begrippen over fair-play en wens ik niet toe te passen. Ik sta er echter op om het meningsverschil dat tussen ons gerezen is zo vlug mogelijk van de baan te helpen. Daarom is het voorstel dat ik jou doe heel redelijk en het heeft met omkoperij niets te maken. Als je aanneemt is het echter noodzakelijk dat aan beide kanten het spel eerlijk worde gespeeld.

Marlowe bleef enkele minuten in diep nadenken verzonken. Tenslotte won het sportieve element in hem het op zijn diep ingewortelden beroepsijver, en hij zei:

— Ik begrijp wat u bedoelt, Mylord en ik neem uw voorstel aan. Indien ik het echter mocht verliezen, wat ik niet kan geloven, zal ik mij de juwelendiefstal bij de Chatterwick's uit het hoofd stellen, zonder echter mijn pogingen om Rafles gevangen te nemen, op te geven.

— Dat is het, wat ik bedoel, inspecteur, zei Rafles. Als je het verliest gaat de strijd natuurlijk door, doch je verbind je er toe, niemand op de hoogte te brengen van zekere vermoedens die je, in verband met de identiteit van Rafles koestert, aan derden mee te delen.

— Accoord, zei Marlowe laconisch. We zullen het bij deze soort godsvrede houden, terwijl het gemaskerd bal heden avond de beslissing zal brengen !

— Je drukt je perfect uit, inspecteur, laten we het daar bij houden en good luck voor vanavond !

— Het spijt me dat ik dezelfde wens niet kan doen ten opzichte van U, Mylord, zei Marlowe, terwijl hij zich langzaam naar de deur begaf, terwijl Rafles hem uitgeleide deed.

— Dat begrijp ik best, zei Rafles vergoelijkend, maar ook met een tikje spot dat Marlowe niet verborgen bleef.

Intussen had Rafles op de schelknop geduwd en verscheen Gaston in de deuropening, welke van Rafles de opdracht kreeg de bezoeker uit te laten. Voor de deur van de bibliotheek achter hem dichtviel, wierp Marlowe nog een blik op Rafles en stak aarzelend de hand uit. Rafles deed echter of hij

dit gebaar niet zag en zei :

— Daar we van dit oogenblik af tegenstanders geworden zijn, inspecteur, doen we best het uitwisselen van overbodige beleefdheidsformules achterwege te laten. Wij staan nu aan een verschillende kant van de barricade en hoe de uitslag van deze avond ook mag zijn, voor geen der beide partijen is een terugkeer naar de omgangsvormen meer mogelijk ! Adieu !

De deur viel geluidloos achter de inspec-

teur dicht en met een jongensachtige glimlach, die van een verbazende pret scheen te getuigen keerde Rafles zich tot Brent, die bedrukt en sprakeloos in zijn fauteuil was weggedoken en zich met de beste wil van de wereld niet kon voorstellen wat vermaak zijn vriend kon vinden in deze volkomen noodlottige samenloop van omstandigheden, die de dreigende ondergang van hen allen voorspelde.

*
* *

HOOFDSTUK V.

De scharlaken domino

— En toch begrijp ik jou niet, Williame, jammerde Brent; jij schijnt helemaal niet te beseffen hoe hopeloos de toestand voor ons is ! Natuurlijk heeft Marlowe heel Scotland Yard op de been gebracht en zal het hem geen moeite kosten om jou in de val te lokken.

— Wat gebeuren moet, moet gebeuren, Charles, zei Rafles fatalistisch. Er is echter nog niets dat de overwinning van Marlowe verzekert, integendeel. Ik heb mij vast vorgenommen onze jonge vriend een lesje te geven en hem te bewijzen dat Rafles nog altijd zijn meerdere is.

Het gesprek werd gevoerd in de coupé van een auto die beide vrienden naar het prachtige landgoed van Comte de Brésillac voerde. Na de woorden van Rafles heersten er enkele ogenblikken van stilzwijgen, tot Brent opnieuw begon :

— Maar begrijp je dan niet Williame, dat, zelfs als het je gelukt Marlowe te verslaan van avond, wij geen ogenblik meer veilig zullen zijn ? Nu hij onze identiteit kent zal het zelfs dan nog voor hem niet moeilijk vallen om zoveel bewijzen te verzamelen tegen ons, dat men hem tenslotte toch zal geloven.

— Dat weet ik, beste Charles ; het is echter niet mijn bedoeling hier te Londen te blijven en eigenlijk moet ik bekennen dat het mij sinds lang verveelt om in de gedaante van Lord Aberdeen rond te kuieren. Dat duurt nu al zoveel jaren en ik ben die eeuwige grimagepartij moe ! Ik geef onmiddellijk toe dat dit grimeren eigenlijk niets om het lijf heeft, vermits het zich bij enkele algemeenheden bepaalt, maar tenslotte verlang ik ernaar om mijn eigenlijke uitzicht terug te krijgen. Als Lord Aberdeen hebben we ontegensprekelijk vele voordelen gekend, welke ons bij onze ondernemingen steeds uitstekend van pas zijn gekomen.

— Daar is het mij minder om te doen,

zei Brent ; het enige dat mij bekommert is dat onze vrijheid groot gevaar loopt.

— Nu overdrijf je lichtelijk, beste Charles ; ik heb Handerson alles in gereedheid doen brengen om zelfs deze nacht nog als het moet met de «SWALLOW» te vertrekken. Onze brave reus heeft op enkele uren alles wat voor ons van belang is reeds veilig en wel naar onze woning van Baker-Street, welke op naam staat van graaf Maxwell, overgebracht. Hij kon dit des te gemakkelijker doen, daar Marlowe zich strikt aan de afspraak gehouden heeft en, zoals ik nauwkeurig gecontroleerd heb, ons tot hiertoe zonder politiebewaking heeft gelaten. Hij rekent er natuurlijk op vanavond als overwinnaar uit den strijd te komen, zodat elke bewaking hem overbodig leek. Aan Gaston heb ik intussen de opdracht gegeven zich naar zijn nicht te Cannes aan de Riviera te begeven. Tot dat doel heb ik hem een valse reispas verstrekt, zodat niemand zijn identiteit nog zal achterhalen, vermits hij ook hier reeds onder een valse naam verbleef. Eenmaal in Frankrijk, kan hij zijn vroegere naam weer aannemen, de naam waarvan hij reeds zoveel jaren afstand heeft gedaan.

— En Handerson ? vroeg Brent ongerust.

— Wat 'n vraag, Charles ! Die blijft natuurlijk bij ons, dat is vanzelfsprekend !

— Je bent er dus zeker van, Marlowe te slim af te zijn, Williame ? Maar indien het toch je plan was te verdwijnen, zie ik niet goed in waartoe dit alles dan nog dient. Het ware toch eenvoudiger geweest zonder meer te verdwijnen.

— Zoiets zou mijn eer te na zijn gekomen, Charles, dat moest je toch begrijpen ! Ik kon toch niet, nadat Marlowe — door een dwaasheid van mijnentwege, ik geef het toe — achter onze identiteit was gekomen, ijlings op de vlucht slaan ?

— Ik begrijp niet waarom dat niet kon,

mopperde Brent. Elkeen zou het hebben gedaan.

— Juist daarom, Charles. Ik kan niet doen, wat ieder ander in hetzelfde geval zou gedaan hebben, begrijp je ? Ik wil Marlowe het bewijs leveren dat Rafles nog steeds Rafles is !

— Ik mag het lijden, dat we er zonder kleerscheuren doorheen geraken, zei Brent nuchter. Ik vrees echter dat Marlowe zal trachten ons een lelijke poets te bakken.

— En ik ben met dezelfde gedachte ten opzichte van hem beziel, Charles, zodat hij en ik op dat gebied quitte zijn. Stel je echter gerust : mijn plannen zijn zozeer op alles berekend, dat mislukking voor ons uitgesloten is.

Er werd een einde aan het gesprek gesteld, doordat de auto zijn eindbestemming had bereikt, en stilstond. Het portier werd geopend door Handerson, die van Rafles zijn laatste instructies ontving en vervolgens begaven beide vrienden, evenals Handerson reeds van hun vermomming voorzien, tussen de groepjes genodigden die op het grasveld voor het buitenverblijf verspreid waren.

Onder de hoge bomen die het grasveld omringden, heerste een drukkende zwoelte, als voorbode van een naderend onweer. Steeds meer en meer gecostumeerden kwamen opduiken uit de schemering die reeds was ingevallen en weldra heerste er een grote drukte. Onder het geboomte, reeds door de duisternis wazig en geheimzinnig verhuld, bloeiden de laatste Chrysanthen. Kaarsen in veelkleurige lampions verspreidden een flakkerend, warm en feeëriek licht. In een nabijgelegen paviljoen speelde een klein orkest menuetten van Mozart en zeventiende eeuwse Franse toondichters en het geheel maakte de indruk van een tot leven geworden schilderij van Watteau.

Rafles en Brent, de eerste gekleed in een loszittend musketierspak, de tweede vermomd als hoveling uit de tijd van Hendrik VIII, sloegen enkele ogenblikken de drukte gade. Beide vrienden hadden reeds van tevoren, evenals alle andere genodigden, hun halve, zwartsatijnen maskers voorgedaan en Rafles wendde zich tot zijn vriend en vroeg :

— Wel Charles, wat denkt je van dit alles ?

— Het is prachtig, Williame, moest de jonge man toegeven. Maar het zou mij heel wat waard zijn, indien wij dit feest onder

andere omstandigheden hadden kunnen bezoeken !

— Jij bent moeilijk te bevredigen, Charles, zei Rafles, die afkeurend het hoofd schudde. Tussen al deze gemaskerden, zal het Marlowe lang niet gemakkelijk vallen ons nauwkeurig in het oog te houden. Voor de tijd van het jaar is het weer nog buitengewoon zoel ; we zullen daarom van de gelegenheid gebruik maken en even door de tuin wandelen, kwestie van poolshoogte te nemen.

Brent knikte instemmend en beide vrienden slenterden heen. Onder de hoge, oude bomen vertoonde zich een onwezenlijk schouwspel. Het dansende licht der ontelbare kaarsen glinsterde veelkleurig op zilveren goudbrocaat, op kostbaar hemelsblauw, roze en tedergroen fluweel, het wierp zachte glansen op gepoederde pruiken en op met doorschijnende, natuurzijde omslagdoeken bedekte schouders der dames, waarvan sommige op in ragfijne sluiers gehulde nimfen leken. En om dit alles heen, zweefden de tedere tonen der violen, luiten en gamba's ; paren en groepjes wandelden voortdurend af en aan, de gevesten der degens fonkelden, ergens klaterde een fontein en een bedwelmende betovering ging van dit alles uit.

Rafles deed Brent opmerken dat zelfs de bedienden gemaskerd en gecostumeerd waren, zodat het geen twijfel liet of ook inspecteur Marlowe en de door hem gemobiliseerde detectives en agenten zouden het zijn. Hij had trouwens reeds van het eerste ogenblik af bemerkt, dat sommige personen de gecostumeerden scherp onderzoekend aankeken en het kostte hem helemaal geen moeite de politiemannen van de overige gasten te onderscheiden. Tot hiertoe had hij nog niets van Marlowe bemerkt, maar hij twijfelde er niet aan dat deze zich wel heel dicht in de buurt van de Maharadja van Galipur zou bevinden.

Hij deelde zijn gedachten aan Brent mede terwijl hij er aan toevoegde :

— Het zou wel buitengewoon origineel zijn, Charles, door iemand in de vermomming van een of andere koning of prins te worden aangehouden, of om de kroon op het werk te zetten, door een of andere hofnar !

— Een arrestatie is een arrestatie, bromde de jonge man, wie ze ook uitvoert. Ik begrijp niet, Williame, hoe jij nog met deze dingen durft te spotten.

— Dat is de grootste charme welke aan ons beroep verbonden is, Charles, zei Rafles guitig, nooit bij voorbaat te weten hoe de dag zal eindigen.

De Grote Onbekende hield echter plots op, toen een zware regendruppel op zijn hand viel. Hij zag hoe donkere, zware wolken zich boven hen hadden samengepakt en de duisternis nog groter hadden gemaakt.

—Kom Charles, zei hij, het gaat regenen; laat ons vlug hier vandaan gaan. Zonder langer te dralen spoedden beide vrienden zich terug naar het terras en nauwelijks bevonden zij zich onder het glazen koepeldek dat langsheen de hele voorgevel van het buitengoed liep, of het begon te stortregenen. Het water stroomde als in stralen van de hemel, de kaarsen der lampions doofden smorrend uit en de taferversieringen hingen na een paar ogenblikken als kleurloze lappen naar beneden en er brak een waar paniek uit onder de gasten. Markiezinnen, hertoginnen en hofdames stormden met de rokken bij elkaar genomen het terras op, terwijl graven, excellenties, veldmaarschalken en andere hoogwaardigheidsbekleders hun pruiken in veiligheid trachtten te brengen. Bedienden, voorzien van regenjassen renden de tuin in, gewapend met parapluis om de laatste slachtoffers tegen het water te gaan beschermen. Hun zijden kousen staken zonderling onder de regenjassen uit en ze geleidden de reeds natte hofdames in de ontvangstzalen binnen.

Spoedig waren de vertrekkende gevuld met een massa gasten, die nog enigszins opgejaagd door elkaar liepen en op zoek waren naar hun gezelschap, dat ze uit het oog hadden verloten bij hun vlucht voor de regen.

Rafles en Brent stonden in de nabijheid van de deur en keken 't zonderlinge schouwspel der vluchtende «zeventiende eeuw» met interesse aan. Tenslotte, toen alle gasten veilig en wel naar binnen waren geloodst, begaven beide mannen zich op hun beurt naar de vertrekkende. De meeste gasten verdrongen zich voor het buffet, waar allerlei warme dranken en ook champagne werd geserveerd. Bij hun tocht daarheen, stootte Rafles Brent plots aan en wees hem op een rijk uitgedost persoon in Indische klederdracht.

— De Maharadja van Galipur, fluisterde Rafles zachtjes.

Brent keek in de hem aangeduide richting en zag een persoon, wiens sierlijk, witzijden tunica, met goudstiksel afgezoomd en in het

middel omsloten door een brede, gouden ceintuur, versierd met bloedrode, grote robijnen. Het meest opvallend echter was de tulband, die versierd was met een reusachtige diamant van het zuiverste water, die in het licht van de kroonluchters in alle kleuren flitste. Rafles zag dat de Maharadja door een paar personen werd geflankeerd, die kennelijk niet tot zijn gevolg behoorden. Eén hunner, in de kleedij van een scharlaken domino, herkende Rafles onmiddellijk. Het was niemand anders dan Marlowe en de Grote Onbekende lachte zachtjes voor zich heen. Natuurlijk bewaakte de inspecteur de Maharadja als een havik zijn prooi, daar hij wist dat Rafles op een gegeven ogenblik wel in de buurt van de schatrijke Indiër zou opdagen. Van het ogenblik dat hij de Grote Onbekende zou hebben herkend, zou het hem niet moeilijk meer vallen deze stap voor stap te volgen. Hierop had Rafles zijn plannen dan ook gebouwd en met vasten tred ging hij in de richting van de man met de scharlaken domino.

— Goeden avond, inspecteur, zei Rafles op zachte toon, toen hij zich naast Marlowe bevond, wat denkt je van de diamant? Is hij de strijd niet waard?

De scharlaken domino schrok bij het horen van die bekende stem. Spoedig echter herwon hij zijn zelfbeheersching en antwoordde:

— U is brutaal, Mylord, maar ditmaal geloof ik toch dat u zichzelf overschat. Het hele landgoed is omsingeld en van dit ogenblik af, kan niemand, zonder eerst vooraf mijn toestemming te hebben bekomen, deze plaats verlaten. Verder wemelen alle vertrekkende van detectives, die bevel hebben bij de minste onregelmatigheid in te grijpen.

— Ik dank je voor de inlichtingen, inspecteur, zei Rafles goedgeluimd; dat is het juist wat ik moest weten. In ieder geval maak ik je mijn compliment: je hebt je keurig aan de afspraak gehouden.

— Omdat ik weet, dat het je toch onmogelijk is ditmaal te winnen, Mylord.

— Dat is zeer sterk uitgedrukt, inspecteur; we zullen zien of je gelijk krijgt.

— Kom Charles, wendde Rafles zich tot zijn vriend, we zullen nog eens even verder poolshoogte gaan nemen. En Marlowe beleefd groetend, baande de Grote Onbekende, op de voet door Brent gevolgd, zich een weg door de menigte. Marlowe keek de bei-

de mannen na en was in tweestrijd. Hij wist niet wat Rafles in het schild voerde en ofschoon hij zich voorgenomen had, de Maharadja geen ogenblik te verlaten, begon hij nu te twifelen of dat wel de goede tactiek was. Natuurlijk rekende Rafles er op, dat hij, Marlowe, zich steeds in de buurt van de Indische vorst zou blijven ophouden, zodat de Grote Onbekende zich in heel het gebouw vrij kon bewegen en zijn plannen uitbroeden. Het was een handicap voor de inspecteur, dat hij aan niemand van zijn ondergeschikten, aan geen der aanwezige detectives de identiteit van Rafles had kunnen mededelen.

Dit alles ging hem bliksemsnel door den geest en hij besloot zijn tactiek te wijzigen. Hij wenkte beide detectives, die op een paar passen afstand stonden en gaf hun opdracht, de Maharadja zorgvuldig te bewaken en niemand te dicht in zijn nabijheid te laten, tot hij zou teruggekeerd zijn. Daarna spoedde hij zich achter Rafles en Brent aan, met het vaste voornemen, vooral de Grote Onbekende geen seconde uit het oog te verliezen.

Intussen waren Rafles en Brent, de naastgelegen zaal, waar de muziek zich had geïnstalleerd en waar verschillende paren op de ruime dansvloer oude menuetten dansten, binnen geslenterd...

— Ik begrijp je bedoeling niet, Williame, zei Brent, die voorzichtig om zich heen keek met het oog op mogelijke luistervinken. Nu je je aan Marlowe bekend hebt gemaakt, zie ik niet in welke kans je nog zou hebben tegen hem.

— Ik deed zulks met opzet, Charles en ik ben er van overtuigd, als je een blik achter je wilt werpen, dat je zult zien dat Marlowe ons achterna komt.

Onopvallend deed Brent wat hem gezegd werd. Daarna wendde hij zich tot zijn vriend:

— Je hebt gelijk, maar toch begrijp ik niet hoe je dat kan verheugen. Marlowe is als een bulldog en zal ons geen ogenblik uit het oog verliezen. Hoe ik het ook beschouw, de onderneming van deze avond lijkt me volkomen hopeloos.

Rafles glimlachte.

— Dat komt, Charles, omdat je niet op de hoogte bent van mijn plannen. Ik wou juist bereiken, dat Marlowe ons ging volgen, je zult aanstonds wel begrijpen waarom.

— Ik hoop het! zuchtte Brent. Ik ben echter benieuwd hoe je de inspecteur beletten wil de diefstal van de diamant te verhinderen.

Onder het spreken, hadden beide mannen de vestibule bereikt, waar zich slechts enkele gemaskerde gasten ophielden. Zonder aarzelen beklom hij de brede, met dikke lopers bedekte trap, die naar de eerste verdieping leidde. En pas waren de beide mannen uit het zicht verdwenen, toen Marlowe op zijn beurt, met voorzichtig sluipende tred de trap beklom.

*
* *

Intussen ging in de benedenvertrekken het feest verder door, zonder dat een der bezoekers, de Maharadja van Galipur uitgezonderd, die door Marlowe in voorzichtige termen op de hoogte was gebracht, iets afwisten van de homerische, doch bloedeloze strijd die zich binnen de muren van het landgoed afspeelde, tussen de politie en haar meest geduchte en steeds onvindbaar gebleven tegenstander, JOHN RAFLES.

Buiten viel de regen nog altijd in stromen neer, maar de gasten stoorden zich hieraan niet, want in alle vertrekken waren de haardvuren onstoken en de grote, droge houtblokken die er helder in opvlamden, zorgden voor een aangename temperatuur. De bedienden serveerden allerlei versnaperingen en dranken en de aanwezige detectives, huijverend bij het denken aan hun collega's die buiten het slechte weer moesten trotseeren, deden zich rijkelijk te goed aan alles wat hun onder handen viel.

Indien een nieuwsgierige bezoeker zich geïnteresseerd had aan wat er in het landgoed voorviel, zou gezien hebben dat ongeveer een kwartier nadat de man in scharlaken domino, de trap in de vestibule had bestegen, een persoon in dezelfde klederdracht weer naar beneden kwam en zich haastig een weg zocht naar het buffet, waar de Maharadja van Galipur zich nog altijd ophield, in gesprek met een paar heren in de schitterende kledij van Venetiaanse doges. Zij behoorden blijkbaar tot de hoge regeringsinstanties en hadden zonder twijfel tot doel de Maharadja wiens eerste verblijf het te Londen was, zo aangenaam mogelijk te maken. De regering stelde er inderdaad prijs op, de Indische vorst die in zijn land de scepter zwaaide over een paar millioen onderdanen, het zo gezellig mogelijk te maken. Juist op het ogenblik dat beide doges met veel plichtplegingen van de Maharadja afscheid namen en deze zich op

zijn beurt in tegenovergestelde richting wou verwijderen, trad de man in scharlaken domino op hem toe.

Beide detectives waren op een wenk van de man, in wien zij inspecteur Marlowe herkennen, enkele passen terug getreden, toen deze zich met tekenen van zenuwachtigheid tot de hooggeplaatste Indiër wendde :

— Hoogheid ! kunt u vlug even meekomen, er gebeuren vreemde dingen hier en men wil het landgoed in brand steken om in de verwarring uw diamant te stelen !

De Maharadja keek de spreker uit de hoogte aan en lispelde traag in geaccentueerd Engels :

— Het is niet mijn gewoonte te vluchten voor iets, mijnheer.

— Ik vraag niet dat u zou vluchten ! Ik wil u hier alleen uit die massa van mensen weg hebben. Dat zal de misdadigers misschien van hun plannen doen afzien, als ze bemerken dat hun opzet om van de verwarring gebruik te maken, mislukt is.

— Waarom neemt u hen niet gevangen, zei de Maharadja waardig. In mijn land zouden zulke dingen niet gebeuren, want ik zou de schelmen dadelijk doen opknopen !

— Ik weet niet waar ze zich op het ogenblik bevinden, hoogheid ! Als u het niet voor u zelf wilt doen, doe het dan voor de overige gasten hier, waarvan bij een paniek vele onder de voet zouden worden gelopen !

De Maharadja dacht even na en zei dan :

— Goed, om die reden wil ik aan uw verzoek gevolg geven. Waarheen gaan we ?

— Ik zal u naar een kamer der bovenverdieping leiden, waar zich enkele van mijn mannen bevinden. Het zal echter niet lang duren want men is bezig het hele gebouw af te zoeken naar de dieven.

Hierop verwijderde de man in de scharlaken domino zich, samen met de Indiër. Toen een paar leden van zijn gevolg hem wilden vergezellen, wees de Maharadja ze hooghartig terug en zei hun enkele woorden in de taal van zijn land. Ook de detectives werden door Marlowe terug gewezen, toen deze op hun beurt hun chef wilden vergezellen. Het heengaan der beide mannen geschiedde haast onopvallend en niemand dacht er aan een bijzonder belang aan te hechten, en slechts een paar dames, die voortdurend naar een gunstige gelegenheid hadden uitgezien om met de Indische vorst nader kennis te maken, voelden zich enigszins in

hun hoop teleur gesteld.

Laten we echter weerkeren tot Raffles en Brent die we enkele tijd uit het oog verloren. Toen beide vrienden de eerste verdieping van het gebouw hadden bereikt, stelden ze zich verdekt op, na eerst te hebben uitgezien naar mogelijke gasten die hier verdwaald konden zijn of ondergeschikten van Marlowe, welke zich hier misschien hadden verstopt. Er was echter niets dat op iets verdachts wees en juist toen beide mannen zich daarvan overtuigd hadden, verscheen Marlowe, voorzichtig sluipend in de trapzaal. Raffles en Brent hadden zich in een nabijgelegen gang terug getrokken en zagen tot hun vreugde dat de inspecteur in hun richting kwam. De detective aarzelde even, voor hij zich in de slechts schaars verlichte gang waagde. Hij wist niet wat hij van de verdwijning der beide mannen moest denken, doch de gelegenheid zou hem niet geboden worden er verder op in te gaan.

Op het ogenblik dat Marlowe met trage, voorzichtige tred de eerste deur voorbijging, deze van een slaapkamer waarin beide vrienden zich hadden opgesteld, wierp Raffles zich met een sprong op de totaal verraste Marlowe, die geen tijd werd gelaten zich te bezinnen of zich te weer te stellen. Juist op het ogenblik dat Marlowe de mond opende om een kreet te slaken, werd hem door Brent een doek, gedrenkt in ether onder de neus geduwd, met het gevolg dat de politiemann voor enkele oogenblikken machteloos was. Deze tijd volstond ruimschoots aan Raffles en Brent, om Marlowe van zijn bovenkleederen, de scharlaken dominodracht te ontdoen en hem het musketierspak van Raffles aan te trekken, wat deze ruidde voor de kledij van Marlowe. Daarop werd de inspecteur aan handen en voeten geboeid met een paar sterke koorden van het schuifgordijn uit de slaapkamer, welke door Brent werden afgesneden. Dit werkje was juist beeindigd, toen Marlowe, met van woede vertrokken gelaat de ogen opsloeg. Raffles wendde zich tot zijn slachtoffer en zei op hoffelijke toon :

— Je ziet, mijn beste Marlowe, dat zelfs de beste plannen wel eens schipbreuk kunnen lijden. Ik begrijp wel, dat je je hieraan niet hebt verwacht, daar u vertrouwde op de getalsterkte van uw troepen. Geef je echter niet te veel de schuld dat je zo blindelings in de val bent gelopen, want ook als je ons niet had gevolgd en bij de Maharadja waart

gebleven, had ik nog andere middelen om je beet te nemen.

— Ik ben dwaas geweest, bromde de inspecteur. Ik had nooit op je voorstel moeten ingaan, daar ik had moeten begrijpen dat je de maskerade in je eigen voordeel zou weten aan te wenden.

— Inspecteur, zei Rafles innemend, ik dank je voor je bescheiden hulde. Het is niet mijn bedoeling je meer te kwetsen dan nodig is en als je je mijn woord wilt geven, niet te roepen om de aandacht te trekken, zal ik er van afzien een prop te gebruiken om je te beletten alarm te slaan.

— Ik heb het verkorven, Rafles, zei Marlowe knorrig en ik zal mij gedragen naar de regels van het spel.

— Zo mag ik het horen, Marlowe, zei Rafles prijzend. Er zijn weinig mensen die hun nederlaag filosofisch kunnen aanvaarden; ik maak je mijn compliment.

Onder het spreken had Rafles onder de verbaasde ogen van de inspecteur een aanvang genomen met zich te schminken. Met een paar vlugge bewegingen had de Grote Onbekende zijn gelaat een geheel andere uitdrukking gegeven en toen hij het masker van de inspecteur voordeed, zou deze haast gezworen hebben, dat hij zijn spiegelbeeld voor zich had.

— Het is wel niet volmaakt, zei Rafles, maar in de huidige omstandigheden zal het wel gaan. Adieu, Marlowe, maak het je in de slaapkamer hier zo gemakkelijk mogelijk; ik geef je mijn woord, dat je niet langer dan een half uur in deze toestand zult blijven, want zohaast mijn taak hier afgelopen is, zal ik een uwer detectives op de hoogte brengen, indien je afwezigheid dan nog niet moest zijn opgevallen.

Samen met Brent, verliet Rafles de kamer en sloot de deur zorgvuldig achter zich dicht.

— En nu Charles, het laatste bedrijf van deze vrolijke comédie. Ik zal zien dat ik onze vriend, de Maharadja hierheen kan krijgen. Vervoeg jij je alvast maar bij onze brave Handerson en help hem in zijn opdracht.

— Denk je, dat je het hier verder alleen afkunt, Williame ?

— Maak je daar geen zorgen in, Charles. Alles zal van een leien dakje lopen. Tot straks !

Brent, die inzag dat hij niet anders kon dan gehoorzamen, begaf zich langs de achtertrap naar beneden, waar hij Handerson

in de auto ging opzoeken, terwijl Rafles, in de gedaante van Marlowe zich naar de benedenverdieping begaf, waar hij de comédie dusdanig speelde, dat het hem geen moeite kostte de Maharadja mee te tronen.

Toen Marlowe gebonden in de slaapkamer was achtergelaten geworden, dacht hij enkele ogenblikken na over de situatie waarin hij zich bevond. Hij verwenste zichzelf om de gemakelijkheid waarmee hij zich door Rafles om de tuin had laten leiden, doch spoedig stelde hij een einde aan zijn kwade luim en begon uit te zien naar middelen die hem zouden kunnen bevrijden. Hierbij kwam hij tot de vaststelling dat Rafles de knopen van het touw zeer stevig had gelegd. Na enkele minuten gelukte het hem echter toch, zich van de canapé te wentelen, waarop de beide mannen hem hadden gedeponereerd en met zijn gebonden voeten de vloer te bereiken. De mening welke hij had gekoesterd dat hij zich rechtstaande zou kunnen bewegen, moest hij spoedig prijsgeven. Daar zijn handen op de rug waren vastgemaakt, kon hij niet anders dan zich heel langzaam op zijn knieën laten zinken, iets wat hem verschrikkelijk veel moeite kostte, maar tenslotte toch gelukte. In de eerste plaats moest hij de chakelaar van het elektrische licht zien te bereiken en daar hij de stand van de canapé goed had opgenomen toen beide mannen zich nog in de kamer bevonden, wist hij ongeveer in welke richting hij zich moest voortbewegen om de deur te bereiken, waar de schakelaar zich bevond.

Het leek wel of de tocht daarheen, met de knieën centimeter voor centimeter over de grond bewegend, een eeuwigheid duurde voor Marlowe, ofschoon het in werkelijkheid slechts enkele minuten was. Totaal uitgeput bereikte hij tenslotte zijn doel en hees zich met inspanning van alle krachten overeind. Tastend met zijn mond, vond hij na enkele vergeefse pogingen de schakelaar en slaagde er in, met zijn tanden deze om te draaien.

Nu hij kon zien, nu hij niet langer door de duisternis gehinderd werd, voelde de inspecteur zich enigszins opgelucht. Op dezelfde wijze als hij zich naar de deur had gesleept, bewoog Marlowe zich nu naar de wastafel. De tijd die hij daarvoor nodig had, leek hem nu minder lang dan daarjuist, daar hij niet langer in het donker vertoefde.

De bedoeling van de inspecteur was duidelijk. Op de wastafel had hij een glazen

drinkkaraf met daarbijhorend glas opgemerkt en indien hij er in gelukken kon, dat glas op de vloer stuk te werpen, zou het hem mogelijk zijn, met een der scherpe kanten de koorden die zijn handen samensnoerden, te verbreken. Marlowe stelde bovenmenselijke pogingen in het werk om in zijn opzet te slagen en toen hij tenslotte zijn doel bereikt had, stiet hij een triomfantelijke kreet uit. Koortsachtig gejaagd liet hij zich op de vloer glijden en begon, met gevaar zich de polsaders over te snijden bij een verkeerde beweging, de touwen die zijn handen omkneldhielden, stuk te wrijven.

*

* *

Ongeveer een twintigtal minuten nadat de vermeende Marlowe, die niemand anders was dan Rafles, samen met de Maharadja was heengegaan, kwam de laatste even kalm als voorheen, naar de grote ontvangstzaal terug, evenwel zonder het gezelschap van Marlowe-Rafles. Toen de leden van zijn gevolg, die reeds ongerust het wegblijven van hun heer hadden besproken, op hem wilden toetreden, maakte hij een afwerend gebaar. Vervolgens gaf hij een in de nabijheid vertoevende bediende in het Engels het bevel, zijn wagen te doen voorrijden, daar hij wens te te vertrekken. Hij verzocht dezelfde bediende, zijn groeten te willen overmaken aan zijn meesteres en haar te verzoeken hem, de Maharadja te willen verontschuldigen.

Op het ogenblik dat de Indiër de zaal wilde verlaten, ontstond een luid tumult. Een man in een slordig zittend muskettierspak en ongemaskerd, kwam de zaal binnengestoven, doch bleef plots als aan de grond genageld staan, toen hij de Maharadjah bemerkte wiens tulband nog altijd versierd was met de reusachtige diamant. De man, die niemand anders was dan Marlowe die zich van de koorden had weten te bevrijden en er in geslaagd was de deur te openen van de slaapkamer waar hij door Rafles en Brent was achtergelaten, wankelde even, doch wees toen driftig de hulp der op hem toegesnelde bedienden en detectives af. Met een paar stappen bevond hij zich bij de Maharadjah en vroeg op hortende, gejaagde toon :

— Is u niets overkomen Hoogheid ? Is alles in orde ?

De Maharadjah keek de spreker verwonderd aan en zei in zijn karakteristieke Engels :

— Waarom vraagt u dat ? U heeft me slechts enkele minuten geleden verlaten, heel plots, zonder mij te verwittigen en nu draagt u ineens een ander pak. Ik begrijp helemaal niets, van jelui, Engelsen. Daarom ga ik nu ook heen.

Marlowe bleef sprakeloos gedurende enkele ogenblikken ; dan hakkelde hij :

— Dat was ik niet, die daarjuist bij u was, dat was... hij beet zich op de lippen, terwijl alle omstanders, die van de situatie in 't geheel niets begrepen, met open mond de inspecteur aanstaarden. Ook de detectives geraakten uit de houding van hun chef niet wijs, doch ze waren zo verstandig daarvan niets te laten blijken.

— Er is u dus niets overkomen, Hoogheid ? Helemaal niets ? vroeg Marlowe nog eens nadrukkelijk.

De Maharadjah stampte driftig met de voet op den grond :

— Neen, mijnheer en laat me nu alsjeblieft met rust, ik wens heen te gaan, of wil u me dat soms beletten ?

Marlowe schudde neerslachtig met het hoofd. Voor zover hij begreep, moest er iets tussenbeide gekomen zijn, dat een beletsel vormde voor Rafles, zodat deze geen gelegenheid had gevonden om zijn plannen uit te werken. Hij liet daarom de weg vrij aan de Maharadja, die zich in de wetenschap van zijn hoge positie statig naar zijn auto begaf, die hem aan het bordes van het terras opwachtte. Een Indische bediende opende het portel en nadat zijn meester was ingestegen, nam hij terug zijn plaats in naast de chauffeur, die zijn wagen op gang bracht en met een sierlijke draai de auto buiten het terrein van het landgoed loodste.

Na het vertrek van de Maharadja had Marlowe aan de detectives het bevel gegeven, het huis van beneden tot boven te doorzoeken en elkeen, die zijn aanwezigheid op de bovenverdiepingen niet kon verklaren, aan te houden. Daar Rafles er volgens Marlowe niet in geslaagd was de Maharadja op het feest van zijn diamant te beroven, achtte hij zich ontslagen van zijn belofte tegenover de Grote Onbekende.

Hoe groot was echter zijn ontsteltenis, toen enkele minuten later een detective met een gezicht dat totale ontredde uitdrukte, op Marlowe toekwam en fluisterde :

— Inspecteur, die Maharadja van daarjuist was een valse. De echte bevindt zich bo-

ven in een der slaapkamers, vastgebonden op het bed !

Bij het horen van deze woorden, dreigde Marlowe flauw te vallen ! Alles begon te schemeren voor zijn ogen en hij werd lijkleek. Met schorre stem gaf hij het bevel, het onderzoek in de vertrekken van het landgoed te staken, droeg het bevel over aan een der detectives en begaf zich met gebogen hoofd naar zijn auto, startte en reed in de richting van Londen om verslag uit te brengen nopens zijn mislukking. Duidelijk begreep Marlowe nu, dat Rafles hem op alle gebied de baas was geweest en dat de Grote Onbekende hem een les had willen geven. Marlowe wist dat het hopeloos was de brigade naar Regentstreet te sturen, daar hij de stellige overtuiging had, dat Lord Aberdeen, alias Rafles, samen met zijn vrienden wel spoorloos zouden verdwenen zijn.

*

* *

Een paar dagen na de gebeurtenissen op het landgoed, ontving Marlowe, die door Slowgate wegens zijn mislukking op drie maanden non-activiteit was gesteld, daar de Maharadja van Galipur zich beklaagd had bij de Engelse regering, wegens de diefstal van zijn diamant en de smaad die hem was aangedaan, een brief op zijn kamers, waarvan de inhoud luidde :

«Waarde Marlowe,

Zoals je zult bemerkt hebben, heb ik woord gehouden en bevindt de diamant van de Maharadja van Galipur zich in mijn bezit. Ik twijfelde er niet aan, dat je je belofte zult houden, maar toch geef ik er de voorkeur aan, nu mijn identiteit niet langer meer een geheim is, uit Londen te verdwijnen. Tracht niet mijn spoor te vinden, want dat is een hopeloze taak. Wellicht zien wij elkaar wel eens terug, maar dan zal het niet meer zijn in de gedaante van Lord Aberdeen.

Verontschuldig mij intussen voor de kleine, vermakelijke comedie die ik mij te uwe koste veroorloofd heb. Ik was het echter aan mezelf verplicht dit te doen, daar je mij in het andere geval al te zeer zou hebben onderschat. In ieder geval zal deze les ertoe bijdragen je in de toekomst beter op je hoede te doen zijn.

Intussen, sans rancune.

John Rafles».

Toen hij de brief doorgelezen had, legde Marlowe het epistel peinzend terzijde. Hij was reeds over de depressie van zijn nederlaag heen en glimlachte even toen hij de gebeurtenissen van de vorige dagen als een film in zijn geest liet voorbijtrekken. Eerst nu besepte hij tenvolle in welke mate Rafles zich zijn meerdere had getoond ! ! !

Een verrassing voor onze getrouwe Lezeressen en Lezers !

Om het contact met onze getrouwe lezeressen en lezers te verstevigen en nauwer toe te halen, hebben wij besloten ongeveer elke maand een geheel KOSTELOZE tombola in te richten, met 150 prijzen, bestaande uit mooie, spannende boeken van MAX BRAND, ERLE STANLEY GARDNER, AGATHA CHRISTIE, EUGENE CUNINGHAM, en tal van andere schrijvers van grote vermaardheid. Om aan deze tombola te kunnen deelnemen is het voldoende onderstaand bulletijn in te vullen, af te knippen en binnen de acht dagen als DRUKWERK onder open enveloppe met een postzegel van 10 ct. (voor Nederland 2½ cent)

te sturen aan het adres van : PUBLICITEIT BUTECA, Marinisstraat 18, Borgerhout-ANTWERPEN (België).

Verzuim niet aan deze kosteloze tombola deel te nemen, want het winnen van een boek betekent dat U eigenlijk meer dan een maand lang onze John Rafles verhalen gratis leest !

P. S. — De winnende nummers en de namen der winnaars worden op het bulletijn van onze volgende prijsvraag vermeld.

Hier afknippen en invullen en aan ons adres sturen a.u.b. ! (duidelijk schrijven a. u. b.)

Naam .....

Voornaam .....

Beroep .....

Leeftijd .....

Woonplaats .....

Vul nu de volgende vragen in :

N° 17481

KOSTELOZE
J. RAFLES TOMBOLA

1° VRAAG : Wat denkt U over onze John Rafles verhalen ?

.....
Bevredigen ze U, ja dan neen ? .....

2° VRAAG : Welke geschiedenissen hebben Uw voorkeur ?

.....
Welke verhalen zou U voor de toekomst liefst wensen ?

.....

Leest volgende week het spannende verhaal :

De verloren Stad

